

ODMEVI IZ NAŠE DOLINE

2016–2017

**Šolsko glasilo učencev
Osnovne šole dr. Ivan Prijatelj Sodražica**

ODMEVI IZ NAŠE DOLINE: Glasilo učencev Osnovne šole dr. Ivan Prijatelj Sodražica

IZDAJA: OŠ dr. Ivan Prijatelj Sodražica

UREDNIKA: Tadeja Topolnik

LEKTORIRANJE: Tadeja Topolnik

ŠOLSKO LETO: 2016/2017

GRAFIČNA PRIPRAVA IN TISK: Kamitex d.o.o.

SLIKA NASLOVNICA: Glinene sovice: delo učencev od 5. do 9. r.

*Če so otroci zraven,
se skoraj vedno dogaja nekaj izjemnega.
Otroška energija je tista, ki dela čudeže.
(T. Mihelič)*

Spoštovani,

junijski dnevi hitijo mimo nas, postajajo čedalje svetlejši in nas obdarjajo s toplimi sončnimi žarki ter naznanjajo konec šolskega leta.

Pred nami so znova Odmevi iz naše doline, šolsko glasilo, ki izhaja že osem desetletij, vse od leta 1936. Na to smo lahko res ponosni. Ponosni pa smo tudi na naš jubilej, 200-letnico javne šole v Sodražici, ki smo jo obeležili v letošnjem šolskem letu 2016/2017.

Spomnili smo se bogate zgodovine šolstva, od prvih začetkov v mežnarski hiši, ko je poučeval le en učitelj, pa vse do današnjih dni, ko pouk poteka v prenovljenih in sodobno opremljenih učilnicah naše šolske zgradbe, ki ima prav tako častitljivih osemindeset let. V dvestotih letih so iz ene učilnice zrasli številni šolski zidovi, pa ne samo zidovi, rastlo je tudi znanje, ustvarjalnost, modrost... Ob našem osrednjem praznovanju, v mesecu maju, in drugih prazničnih trenutkih, smo se znova zavedali pomena svojih korenin in pomislili na vse tiste učence, ki so že obiskovali našo šolo in na vse, ki jo še bodo.

Kaj pa dosežki dvestote generacije učencev? Kaj smo se naučili v tem šolskem letu? Smo ponosni na rezultate svojega dela? Vsak izmed učencev je zagotovo lahko na kaj ponosen, pa naj bo to še tako majhna stvar. Mnogi med vami boste rekli, da ste dosegli maksimum možnega, nekateri bi lahko bili boljši, drugi pa ste čisto zadovoljni, samo da ste šolsko leto pripeljali h koncu.

Želim vam uspešen skorajšnji zaključek šolskega leta in sanjske počitnice.

Majda Kovačič Cimperman, prof.

200 LET JAVNE ŠOLE V SODRAŽICI

V sredo 24. maja 2017 je potekalo slovesno praznovanje 200-letnice javne šole v Sodražici. Šolski dan je potekal drugače kot običajno. V sklopu praznovanja smo obiskovalce povabili na dan odprtih vrta, na ogled razstave Šolstvo v Sodražici skozi čas in na slovesno prireditev ob 200-letnici Javne šole v kraju.

Obiskovalci so si lahko v vseh prostorih šole ogledali pouk nekoč in danes. Pripravili smo obširno razstavo na temo Šolstvo v Sodražici skozi čas. Ob 17. 30 je potekala osrednja prireditev v športni dvorani na kateri so nastopili učenci naše šole s pevsкими, glasbenim, plesnimi in dramskimi točkami, komorni ansambel GŠ Ribnica ter tenorist Aljaž Vesel, nekdanji učenec sodraške šole. Ob praznovanju častitljivega jubileja smo se sprehodili skozi čas, ko so šolske klopi napolnili prvi učenci, ko se je razlegal otroški smeh in mladostna razigranost tudi izven šolskih prostorov in vse do današnjih dni. Ob tej priložnosti smo pripravili tudi zbornik, ki zajema kronološki pregled dvestotih let javnega šolstva.

S slovesnim praznovanjem 200-letnice javne šole smo se na poseben način spomnili davnega leta 1817, ko je pod okriljem prvega potrjenega in izprašanega učitelja Petra Bartola pričela v Sodražici delovati javna osnovna šola, ki jo danes poznamo kot Osnovna šola dr. Ivan Prijatelj Sodražica. Tak naziv je dobila šola pred petinštiridesetimi leti, ob slovenskem kulturnem prazniku leta 1972.

V počastitev tega častitljivega jubileja smo na šoli pripravili dan odprtih vrat za obiskovalce. V vseh učilnicah sta potekali dve šolski uri pouka. Nekateri učitelji so pripravili pouk, kot je potekal nekoč. Učenci so šivali punčke in žoge iz cunj, šivali mošnjičke, risali vzorčke na lesene deščice, kukali v babičino skrinjo, spoznavali stare slovenske igre, izdelovali slovar starinskih besed, prepevali pesmi iz časov naših babic in prababic, se igrali stare otroške igre ter plesali stare slovenske ljudske plesе. Pri gospodinjstvu so učenci pripravljali zdrave napitke in prigrizke, ki so jih obiskovalci lahko poizkusili. V likovni delavnici pa so nas učenci popeljali preko glasbe do likovnega muziciranja. Imeli smo priložnost videti izdelovanje knjig rož ter pisanje s črnilom ter se preizkusiti v kaligrafiji. V nekaterih učilnicah pa je potekal sodoben pouk s pomočjo sodobne računalniške tehnologije ter izvajanje poskusov z modernimi pripomočki ali pa nenavadnimi kemijskimi snovmi. Učenci in obiskovalci so se lahko preizkusili tudi v številnih miselnih igrah in matematičnih ugankah. Med obiskovanjem pouka po učilnicah v vseh treh nadstropjih so si obiskovalci lahko ogledali tudi videoposnetke iz življenja in dela šole, posnetke fotografij in razstavo, ki je prikazovala šolstvo v Sodražici skozi čas. Že pri vhodu nas je pričakala stara učilnica z raznovrstnimi starimi učbeniki in zvezki ter vitrine z zapisi šolskih kronik ter starimi naznanili, izpričevali, vpisnicami, odpustnicami. Na starinski učiteljevi mizi nas je pričakal dnevnik z zapisi izpred več kot sto let, črnilnik in palica. Med starimi učbeniki in zvezki so bile tudi male črne tablice za pisanje, koščki krede in drugi pripomočki. V knjižnici je bila razstava starih časopisov, revij in prvih šolskih knjig. Seznanili smo se tudi s knjižničnim redom nekoč in prebrali misli pesnikov in pisateljev, ki so učence šole obiskali v zadnjih desetih letih. Razstavili smo tudi

predmete in zapise delovanja Pionirske organizacije, Mladinske organizacije, organizacije Mladi gasilec ter stare izvode šolskega časopisa Odmevi iz naše doline. Pozabili nismo niti na tehnične pripomočke, avdiovizualna sredstva, instrumente, glasbila ..., ki so se uporabljala pri pouku nekoč.

Po dveh urah spremljanja pouka in ogledu razstave pa je sledila osrednja prireditev v počastitev 200-letnice javne šole, ki so jo pripravili učenci matične šole, učenci Podružnične šole Sv. Gregor in komorni ansambel Glasbene šole Ribnica v sestavi sodraških učencev in pod mentorskim vodstvom profesorjev. V posebno veselje in čast nam je bilo, da se je povabilu odzval in na prireditvi nastopil tudi nekdanji učenec sodraške šole, tenorist Aljaž Vesel, ki glasbeno ustvarja, se izpopolnjuje in živi v Švici. Uro in pol trajajoči kulturni program nas je z besedno, pevsko, glasbeno, plesno in dramsko umetnostjo popeljal skozi različna obdobja šolanja v sodraški dolini ter poskušal na edinstven način povezati njeno preteklost, sedanost in prihodnost. Prireditev smo slovesno zaključili s prihodom dvestote generacije prvošolčkov na oder ter s skupno pesmijo Srečen je, kdor glasbo rad ima.

Prireditve so se poleg učencev, staršev in zaposlenih udeležili tudi župan občine Sodražica, Blaž Milavec, podžupan občine Sodražica, Andrej Pogorelc, poslanec državnega zbora, Jože Tanko, direktor direktorata za vrtce in osnovno šolstvo na Ministrstvu za izobraževanje, znanost in šport, Gregor Mohorčič, predstojnica ljubljanske območne enote Zavoda za šolstvo, Brigita Rupar, svetovalka Zavoda za šolstvo, Irena Simčič, predstavniki Pedagoške fakultete Ljubljana, svetniki Občine Sodražica in nosilci drugih občinskih funkcij, župani in predstavniki sosednjih občin, direktorji javnih zavodov, ravnateljice in ravnatelji sosednjih osnovnih šol in vrtcev, nekdanje ravnateljice in ravnatelji šole, nekdanje učiteljice in učitelji sodraške šole ter drugi nekdanji zaposleni, številni občani ter drugi obiskovalci.

Po prireditvi je za vse učence sledil razrez slavnostne torte in veselo praznovanje v dvorani šole. Za vse obiskovalce, ki so lahko še enkrat z veseljem pokukali v svoje nekdanje učilnice in se

sprehodili skozi razstavo, pa je sledilo druženje ob kavi, prigrizkih in pecivu v jedilnici šole, kjer smo skupaj obujali spomine na šolske dni v sodraški šoli.

Ob tem pomembnem jubileju smo na šoli izdali Zbornik – 200 let Javne šole Sodražica, v katerem smo zajeli kronološke zanimivosti javnega šolstva v Sodražici od prvih začetkov do današnjih dni.

Ob pripravah na slovesno praznovanje 200-letnice javne šole, ob pripravi razstave in zbornika, ob prebiranju starih šolskih kronik in drugih zapisov, ob zbiranju starih dokumentov in pogovorih z nekdanjimi učenci, nekdanjimi učitelji in drugimi zaposlenimi, smo zaznali, kolikšno bogastvo idej in znanja, je že vzkliko na

sodraški šoli. Utrip življenja in dela šole nekoč je bil drugačen kot danes. Skozi dve stoletji se je marsikaj spremenilo. Šola se je selila iz ene zgradbe v drugo, vse do današnje stavbe, ki je bila zgrajena pred osemindesetimi leti, večkrat obnovljena, z dograjeno novo športno dvorano in jedilnico v letu 2012 ter energetske sanirane v letu 2014. V dvestotih letih so iz ene učilnice zrastle številni šolski zidovi, pa ne samo zidovi, rastlo je tudi znanje, ustvarjalnost, modrost....

In delček tega smo želeli prikazati in podeliti z vsemi prisotnimi ob slovesnem praznovanju 200-letnice javne šole.

Majda Kovačič Cimperman,
OŠ dr. Ivan Prijatelj Sodražica

PRVOŠOLČKI USPEŠNO ZAKLJUČUJEJO SVOJE PRVO LETO ŠOLANJA. VSAK SI GA JE ZAPOMNIL PO NEČEM ZANIMIVEM.

Lina: »Všeč mi je bil plavalni tečaj. Delala sem čolniček in plavala s črvom. V bazenu smo se igrali igrice.«

Neja M.: »Naša šola je praznovala 200 let. Prvošolčki smo na prireditvi pomahali z zastavicami. To mi je bilo zelo všeč.«

Luka: »V Ljubljani smo se udeležili nagradnega izleta, ker smo si pridno umivali zobe. Navdušili so me akrobati in zajček, ki je plesal in skakal po odru.«

Doris T.: »Med prireditvijo smo spoznali, kako je bilo v šoli včasih. Učiteljica je imela v rokah palico.«

Jaka: »Užival sem, ko sem plaval žabico in skakal v vodo.«

Eva: »Nagradni izlet mi je bil zanimiv. Zaplesali smo in gledali akrobate.«

Matevž: »Vsi eksperimenti so mi bili zelo zanimivi. Najbolj so mi v spominu ostale domine.«

Pia: »Na plavalnem tečaju sem lahko skakala v vodo. Učitelj Jernej nam je podajal obroče, mi pa smo jih med skokom v vodo ulovili.«

Loti: »Uživala sem, ko sem slikala na les. V šoli me je obiskala moja družina.«

Tamara: »Hiša eksperimentov je bila prava čarovnija. Poskusila sem vrtljak, dlan sem položila na ploščo. Bilo je zanimivo.«

Laura: »Na plavalnem tečaju sem se »tunkala«, med igro smo se lahko špricali. Rada sem plavala.«

Kiara: »Na plavalnem tečaju sem zelo uživala. Lahko sem skakala v vodo in plavala pod vodo.«

Vid D.: »Delal sem poizkus z žogicami, ki se odbijajo. Bilo je res zanimivo.«

Doris P.: »V Ribnico smo hodili na plavalni tečaj. Plavala sem v globoki vodi.«

Aiken: »V Ljubljani so akrobati metali žogo na koš in delali salte. Všeč mi je bilo, ko smo skupaj s Čuki zaplesali.«

Ajša: »Učiteljica Maja nas je učila plavati. Šli smo tudi v globoko vodo. Morali smo potopiti glavo.«

Gal: »Užival sem, ko so akrobati skakali čez skupino ljudi. Zajček mi je bil zabaven.«

Tian: »Vsi eksperimenti so mi bili všeč. Spoznal sem, kako se je slika premikal sem in tja, če sem zavrtel kolo.«

Tia: »Pridno smo si umivali zobe, zato smo dobili darila. Na prireditvi nas je zabaval zajček.«

Tjaša: »V športni dvorani smo imeli prireditev ob 200-letnici šole. Pevski zbor je lepo pel.«

Neja V.: »V Ljubljani smo si ogledali akrobate. Skakali so z žogami in metali na koš.«

Aleksander: »Akrobati so skočili na trampolin in »zabili« žogo v koš, bilo je zanimivo.«

Vid V.: »Na prireditvi ob 200-letnici šole mi je bilo zanimivo, ko so fantje igrali na bobne. Zelo so bili glasni.«

Ota: »Všeč so mi bili poskusi. Na ploščo sem položila roko, ko sem jo umaknila, se je videl zelen odtis.«

Teja: »Na delavnicah smo slikali na les. Obiskali so nas tudi starši.«

Lan: »V spominu mi je ostalo, ko so fantje na prireditvi igrali na kitaro in bobne.«

Ažbe: »Pogledal sem v posebno škatlo in lahko videl veselje.«

Tinkara: »Učenci devetega razreda so nas vodili po Hiši eksperimentov. Usedla sem se na stol in morala sestaviti sliko tistega, ki je sedel nasproti mene.«

V PONEDELJEK PREDPOLDNE

Bilo je nekoč v ponedeljek predpoldne. Otroci v razredu so si zaželeli vsak svojo pravljico. Ker so se imeli radi, so si jih pričeli pripovedovati.

Amadej je povedal pravljico o Marcelu: Nekoč je živel Marcel, ki je bil nogometaš in je zelo rad igral nogomet. Zmagal je vsako tekmo. Seveda pa ni samo dober nogometaš, on tudi zelo hitro računa in teče. Iz vseh krosov, ki se jih je udeležil je prišel z medaljo.

Tilen je povedal pravljico o Davidu: Nekoč je živel David, ki je bil zelo pameten. Kadar nihče ni vedel odgovora, nam ga je povedal on. Rad nam je bral pravljice ali pa si je izmislil svojo.

David je povedal pravljico o Dominiku Pahuljetu: Nekoč je živel Dominik, vesel fant, ki je rad spravljal v smeh svoje sošolce. Rad se je spakoval in »pokal face«. Zelo je bil prijazen in je rad pomagal sošolcem.

Dominik Pahulje je povedal pravljico o Dominiku Oražmu: Nekoč je živel Dominik, ki je imel rad sladkarije. Rad je imel slovenščino, ker je rad poslušal pravljice.

Dominik Oražem je povedal pravljico o Domnu: Nekoč je živel Domen, ki je bil dober športnik in je rad igral nogomet. Rad se je šalil. Od živali so mu bili najljubši pujski, ker so mu bili lepi.

Domen je povedal pravljico o Nejc: Nekoč je živel Nejc, ki je rad slišal tudi na ime mama Micka. To ime si je izbral sam na sošolkinem rojstnem dnevu. Učiteljica se je zelo jezila, ker se je na svoje izdelke včasih tako tudi podpisal. Je pa bil tudi zelo skrben reditelj, po malici je vedno poskrbel za red v jedilnici.

Nejc je povedal pravljico o Aljoši: Nekoč je živel Aljoša, ki je v šoli velikokrat manjkal, bil je bolan. Bil je zelo dober v angleščini, saj je veliko gledal angleške filme. Rad je delal salte in »šravfal automobile«, saj si je želel postati avtomehanik.

Aljoša je povedal pravljico o Galu: Nekoč je živel Gal, ki je bil največji v razredu. Rad je imel Star wars stričke. Rad je raziskoval okolje in je o tem tudi veliko vedel.

Gal je povedal pravljico o Tilnu: Nekoč je živel Tilen, ki zelo veliko vedel. Vedno je vse naredil prvi. Pisal je najlepše v razredu. Rad je risal stripe in si izmišljal nove stripovske junake. Bil je tudi dober športnik in matematik.

Marcel je povedal pravljico o Amadeju: Nekoč je živel Amadej, spoznali smo ga, ko smo začeli hoditi v prvi razred, saj on ni hodil z nami v vrtec. Bil je priden fant, ki je veliko pripovedoval o stvareh, ki so se mu zgodile.

Anja Pogorelc je povedala pravljico o Niki: Nekoč je živela Nika. Rada je plesala. Letos se je začela učiti kitaro, da nam bo drugo leto lahko kakšno zaigrala.

Nika je povedala pravljico o Anji Pogorelc: Nekoč je živela Anja, ki nam je zelo lepo igrala na kitaro. Ob zvokih njene kitare smo velikokrat zapeli, nekoč smo tudi nastopali. Rada je imela konje. Zelo lepo je brala. Velikokrat nam je brala jutranjo pravljico.

Anja Marolt je povedala pravljico o Klari: Nekoč je živela Klara. Bila je zelo tiha in pridna kot mravljica. Vedno je vse naredila. Rada je brala pravljice. Rada bi postala zdravnica.

Klara je povedala pravljico o Lari: Nekoč je živela Lara, ki je imela rada vijolično barvo. Zelo lepo je pela. Imela je dolge lase. Rada bi postala frizerka. Rada je imel naravo in veliko časa je preživela zunaj.

Lara je povedala pravljico o Kaji: Nekoč je živela Kaja, ki je zelo lepo pisala. Bila je prijazna. Spoznali smo jo v prvem razredu, saj ni z nami hodila v vrtec. Rada je imela angleščino, ker je vedela, da jo bo pri svojem poklicu potrebovala. Rada bi postala veterinarica.

Kaja je povedala pravljico o Veroniki: Nekoč je živela Veronika, ki je hotela postati baletka. Vedno je bila dobre volje in prijazna. Najraje se je igrala s svojo sestro. Veronika je povedala pravljico o Anji Marolt: Nekoč je živela Anja, ki je bila zelo pridna in vestna. Zelo se je izkazala kot dežurna učenka. Bila je najhitrejša in največja med puncami. Zastopala nas je na krosih in domov prinašala medalje. Bila je velika ljubiteljica konj. Doma je imela veliko zbirko plastičnih konj.

Napisali: učenci 2. b

MOJA DRUŽINA

V moji družini smo: jaz - David, brat Matej, ati Rok in mami Bernarda. Družina šteje štiri člane. Z Matejem rada sestavlja lego kocke. Jaz in Matej rada pomagava staršem. Nimamo hišnih ljubljencev. V družini najraje jemo makarone. Z Matejem sva razstavila tri škatle. V nedeljo se za kuhanje izmenjavajo mami Bernarda, teta Leja in mama Marija.

David Osojnik, 2. b

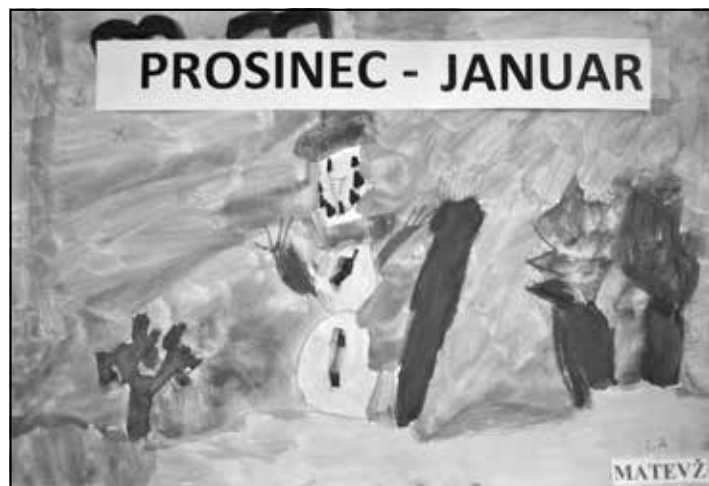
Našo družino sestavljajo štirje člani. To smo jaz, sestra Tisa, mami Nataša in oči Simon. V prostem času najraje hodimo po hribih. Imamo mačka Mikija. Jaz z očijem najraje igram nogomet, Tisa pleza, mami pa lektorira na računalniku. Velikokrat gremo na izlet. Na morje gremo na Rab. Zelo radi jemo zunaj. Oči Simon je po poklicu ekonomist, mami pa je lektorica. Spat hodimo med osmo in deveto uro. Z očijem imava rojstni dan marca, mami maja, Tisa pa avgusta.

Tilen Lavrič, 2. b

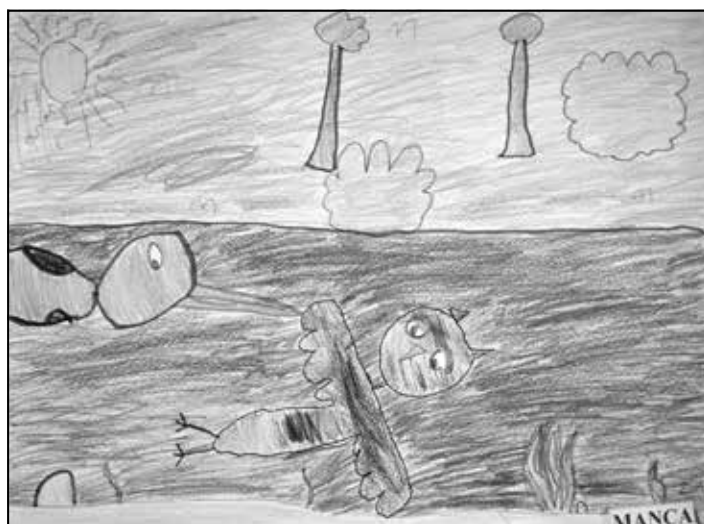
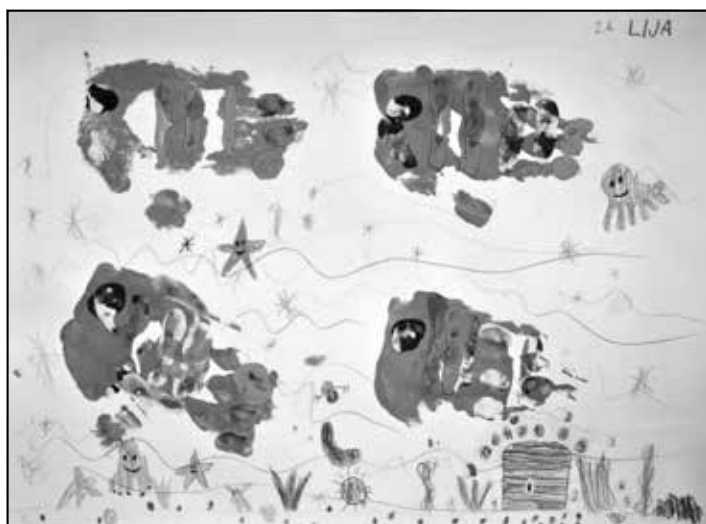
HUDA GOSENICA

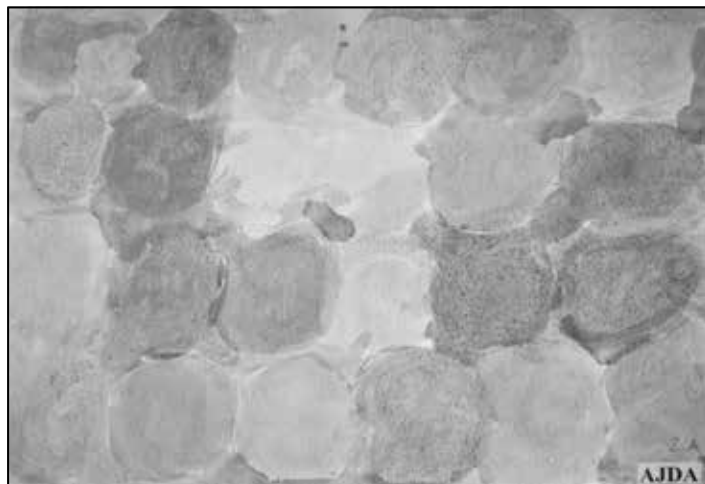
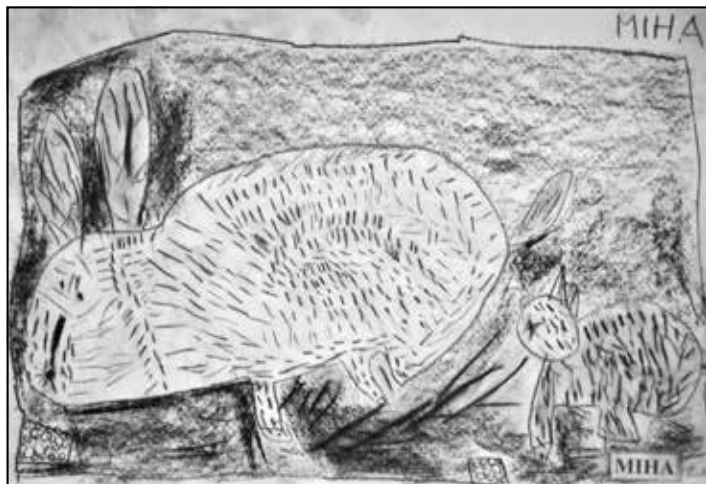
Živela je gosenica, bila je zelene barve, je vohala, je glodala, je čisto vse pojedla. Živela je gosenica, po vrtu je hodila, vrtnarju je čez zelnik šla in vse mu je pogrizla. In kamor koli je prišla, je škodo naredila, je glodala, je hrustala. In vse nam je pojedla. Gosenica požrešnica, le kaj je naredila, še korenje je pohrustala, samo fižol pustila. Seveda to je čisto res, le kaj vrtnar si misli, vse mu bom pohrustala, potem pa bom zbežala. Če slišiš to gosenico, po vrtu zelje gristi, odreži ga, odnesi ga in hitro ga pojej.

Anja Pogorelc, 2. b

NAREDILI SMO MLINČEK

Jaz sem mlinček naredila z očijem. Uporabila sem okrogel kos lesa, za lopatice tanke deščice, za gred pa kovinsko paličico. V okrogel kos lesa je oči naredil zareze za lesene deščice, ki sem jih nato prilepila z mekolom. Počakala sem še kakšno minuto, da je lepilo prijelo, nato pa je oči kolo pritrdil na gred. Nato sva v potoku preverila delovanje. Lepo se je vrtel. Mlinček sem nato odnesla v šolo, kjer smo ga tudi postavili v vodo.

Ema Zbačnik, 3. a

Za domačo nalogo sem moral s pomočjo staršev izdelati mlinček. Pri tem mi je pomagal oči. Naredila sva ga iz lesa. Za mlinsko kolo sva uporabila okroglo ploščo, v katero sva izrezala utore, v katere sva ustavila in zalepila lopatice – te so bile iz tanjše lesene deščice. Skozi sredino sva zvrtala luknjo in skozenjo potisnila okroglo palico, ki služi kot gred. Mlinček sva še pobarvala, tako sva ga zaščitila pred vodo.

Jan Divjak, 3. a

Naredil sem velik, lesen mlinček. Za pomoč sem prosil svojega dedija. Delala sva ga v Podklancu. Za lopatice sva uporabila kuhalnice, ki jih je dedi predhodno skrajšal. V kolo sva zvrtala luknje, vanje dala mekol in pritrdila lopatice. Medtem ko se je vse to sušilo, sva naredila še stojalo. Mlinček je bil narejen. Lepo sem se zahvalil za pomoč. Oba z dedijem sva bila zadovoljna. V šoli sem preveril delovanje in vrtel se je zelo hitro, saj je bilo veliko lopatic. Še kdaj ga bom z veseljem uporabil.

Miha Ogrinc, 3. a

MOJ PODALJŠAN DAN

Želim si, da bi lahko dan podaljšal, tako kot ga je služabnik grofu ...

Moj dan naj bi bil dolg osemdeset ur. Porabil bi ga za računalnik. Rad igram nogomet, zato bi podaljšal dan porabil tudi za igro nogometa. Naredil bi velik stolp iz lego kock. Igral bi se tudi zunaj.

Jernej Glavonjič, 3. a

Podaljšal bi ure, dneve in mesece. Jaz hočem, da bi nogomet trajal neskončno dolgo, celo leto. Za to bi podaljšal dan. Ves čas bi zabijal gole. Za pomoč bi prosil tudi nasprotnikovega vratarja. Tako bi naša ekipa zmagovala in postali bi prvaki. Vsi bi dobili pokal. Vsi drugi pa bi jokali, kot cmeravi dojenčki.

Leon Škulj, 3. a

Nekoč sem si zaželel, da bi s pomočjo čudežne žoge spreminjal čas. Zavrtel bi ga tudi nazaj. Če bi naredil kakšno napako, bi jo imel možnost popraviti. Če bi komu naredil krivico, če bi nagajal drugim, če bi doma jezikal, če bi v šoli klepetal, če bi naredil

napake pri nareku, če bi napačno računal in bi to lahko popravil. To bi bilo dobro! Uporabil bi jo tudi v nogometu. Naš vratar bi z mojo pomočjo ubranil vse nasprotnikove strele. Dobili bi vse pokale zaradi te nenavadne žoge. Bilo bi prelepo.

Maks Gregorič, 3. a

ŠOLA V NARAVI, SEČA 2017 IZLET V PIRAN

V sredo smo šli z ladjico Solinarko v Piran. Vkrkali smo se na obali polotoka Seča in se peljali vse do cilja. Najprej smo si ogledali maketo mesta. Opazili smo, da so mestna tla tlakovana. Ceste in ulice so zelo ozke. Po ulicah lahko hodiš le peš, s kolesom ali vespo. Opazovali smo mestne znamenitosti. Hiša Benečanka je danes bež barve, včasih pa je bila rdeča. Na Tartinijevem trgu smo se fotografirali tudi s Kitajci.

Zadovoljni smo odpluli nazaj v Sečo.

Eva Mihelič in Manca Levstek, 3. a

SOLINARSTVO

Morje v zalivu je plitvo. Poleti se močno segreje, zato voda v sušnih mesecih izhlapeva. Ob obali so nastala polja, v katera so napeljali morsk vodo. Voda zaradi toplote izhlapeva, na dnu pa ostaja groba morska sol, ki jo postrgajo na kupe. Naložijo jo na vagončke in odpeljejo na čiščenje v Drogo Portorož. Solinarstvo je bilo nekoč družinska obrt. Družine so se z ladjicami, naloženimi s hrano in vsem potrebnim, odpeljale na soline, kjer so ostale od aprila do oktobra. Delali so cele dni. Imeli so posebna oblačila in orodje. Živel so v solinarskih hišicah, kjer je bilo tudi skladišče za sol.

Luka Košir in Evgen Indihar, 3. a

SOLINARKA

Mene je učiteljica izbrala, da sem si naredila solinarsko opremo. Na glavo sem dala klobuk, obula pa sem si solinarske čevlje. V rokah sem imela pripomoček za nabiranje soli. Počutila sem se kot prava solinarka.

Klara Ivežič, 3. a

NEKAJ VTISOV ...

Všeč mi je bilo, ko smo šli na fitnes. Naprave so bile ob obali. Do tja smo šli peš. Tam smo plezali, dvigovali uteži, tekli in trenirali mišice.

Oskar Pintar, 3. a

Najboljši mi je bil prvi dan, ko smo naselili v sobe. Sami smo morali pripraviti svoje postelje in zložiti vse iz kovčkov. Imel sem spodnjo posteljo. Najbolj sem bil vesel, da sem bil v sobi z Maksom Gregoričem. Igrali smo se družabne igre. Res smo uživali.

Marcel Perušek, 3. a

PEKA SARDEL

Tega dne smo si sami pripravili popoldansko malico. Najprej smo v vedra natočili vodo in ji dodali sol. Po navodilu učiteljice smo sardelam odstranili glave in drobovje. Pripravili smo žar in ribice v ravnih vrstah položili na ploščo. Čez nekaj minut smo jih obrnili – lepo po vrsti.

Ko so bile pečene, smo jih posolili in pojedli. Bile so dobre!

Aleks Zgonc, 3. a

HIŠA EKSPERIMENTOV – POIZKUSI

Danes smo imeli možnost, da obiščemo hišo eksperimentov. V dvorani šole je bilo pripravljenih veliko nalog. Delali smo eno uro. Meni je bil najbolj všeč ptič akrobat. Sam je lovil ravnotežje. Postavil sem ga na kozarec, stožec in prst.

Jan Trdan, 3. a

Najbolj zanimiva mi je bila gibljiva slika. V valju je bilo veliko različnih sličic. Ko sem ga zavrtel, so se sestavile v možička, ki je dvigoval klobuk in me pozdravljal.

Taj Oražem, 3. a

Opazoval sem črne in bele črte, narisane v krogu. Po navodilih sem vklopil vrtenje in nato opazoval svojo dlan. Videl sem, kot da se dlan krči in manjša. Zelo zanimivo.

Maks Petrič, 3. a

200-LETNICA ŠOLE

Dogajalo se je popoldan. V našem razredu smo spoznavali stare predmete, razložili njihov namen in uporabo in jih poimenovali. Predmeti so bili v starem kovčku, ki je bil nekoč z nekom v Ameriki. Izdelali smo slovar starinskih besed, ki smo jih zapisovali s posebnimi, starimi peresi in črnilom. Na pomoč so nam priskočili tudi obiskovalci, ki so se vključili v delo in pogovor. Njihove pripovedi so bile zanimive. Igrali smo se tudi stare igre. Po malici smo šli v dvorano, kjer je bila prireditev. Všeč mi je bil operni pevec. Moj sošolec Maks je povedal smešno pesmico. Dan mi je bil zelo všeč.

Filip Arko, 3. a

MOJ SONČEN DAN

Moj sončen dan je bil takrat, ko smo šli z družino kolesarit. Vmes smo se ustavili, da bi si odpočili. Ko smo se vračali nazaj, smo videli srnico. Po kolesarjenju sem šel na igrišče, kjer smo s prijatelji igrali nogomet. Pridružila sta se nam tudi moj oči in Boris. Utrujeni smo šli domov in sladko zaspali.

Lovro Matko, 3. a

Nekega lepega sončnega dne sem šla ven in se igrala. Potem sem šla na bližnji hrib in opazovala sonce in oblake. Nekje daleč sem slišala kričanje otrok. Jaz sem se imela lepo. Mislila sem na dan, ko smo bili na morju. To je bil moj najlepši dan.

Vesna Gornik, 3. a

Tega dne sem šel na sprehod zelo daleč. Bil je lep, sončen dan. Zabaval sem se in pel pesmico Kako se polžeku mudi. Nič drugega ni bilo, samo travnik in rože in moj mali bratec Nejc. Pokazal sem mu travnik, rože in nebo. Malo sva se tudi 'hecala'. To je bil moj lep, sončen dan.

Miha Kuhelj, 3. a

MORJE IN OBZORJE

Gledali smo morje
in zagledali obzorje.
Šli smo ob obali
in se glasno smejali.

Končno je bilo kosilo
in igrati se nam je mudilo.
Namesto, da bi brali,
smo se pa igrali.

Šli smo na hrib, opazovali soline,
za malico pa jedli mandarine.
V petek pa smo šli domov
in kuža se nas je razveselil – hov, hov.

Neja Car in Iza Debeljak, 3. a

OBZORJE JE BISER

Ko gledam morje,
se zadaj blešči obzorje.
Ko gledaš to obzorje,
vidiš vse belo, kot morje.

Joj, kako je tam lepo!
Na morje smo šli z ladjico.
Voda se je zbistrila,
o, da ne bi se zmočila!

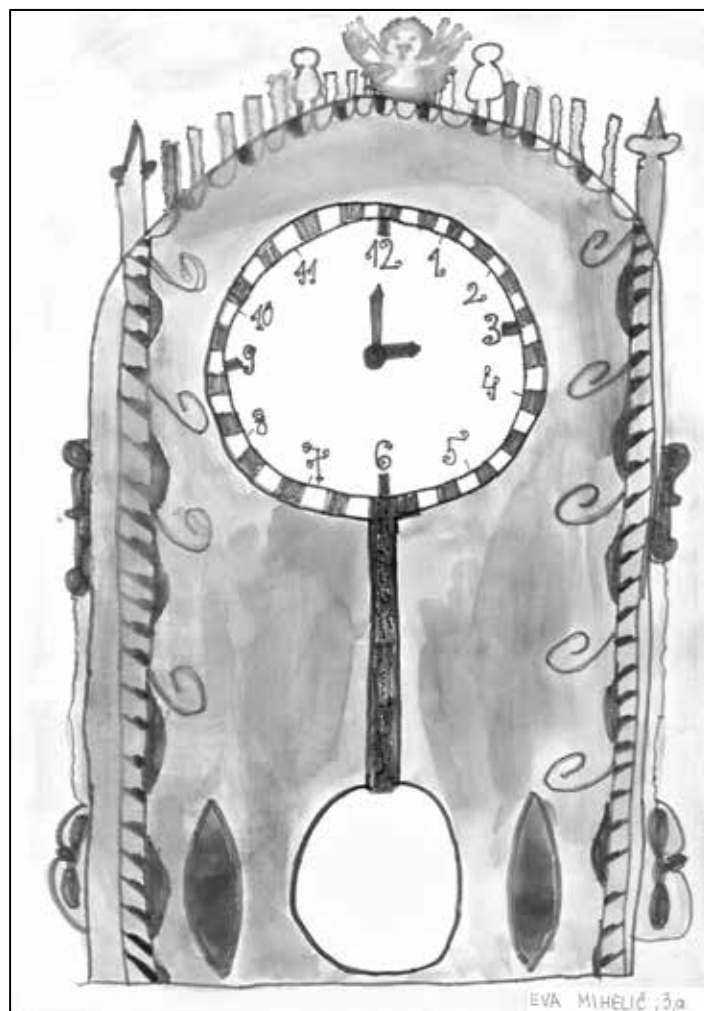
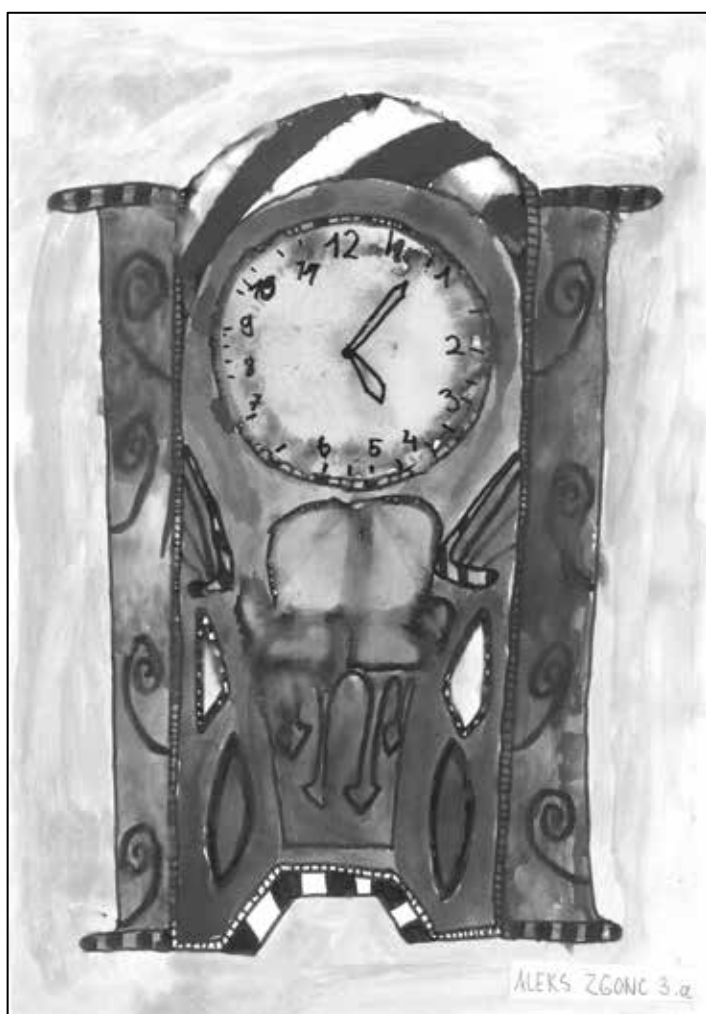
Ko od kosila smo odšli,
takoj k igri smo odšli.
Rdeča lica smo dobili,
ko smo za žogo se podili.

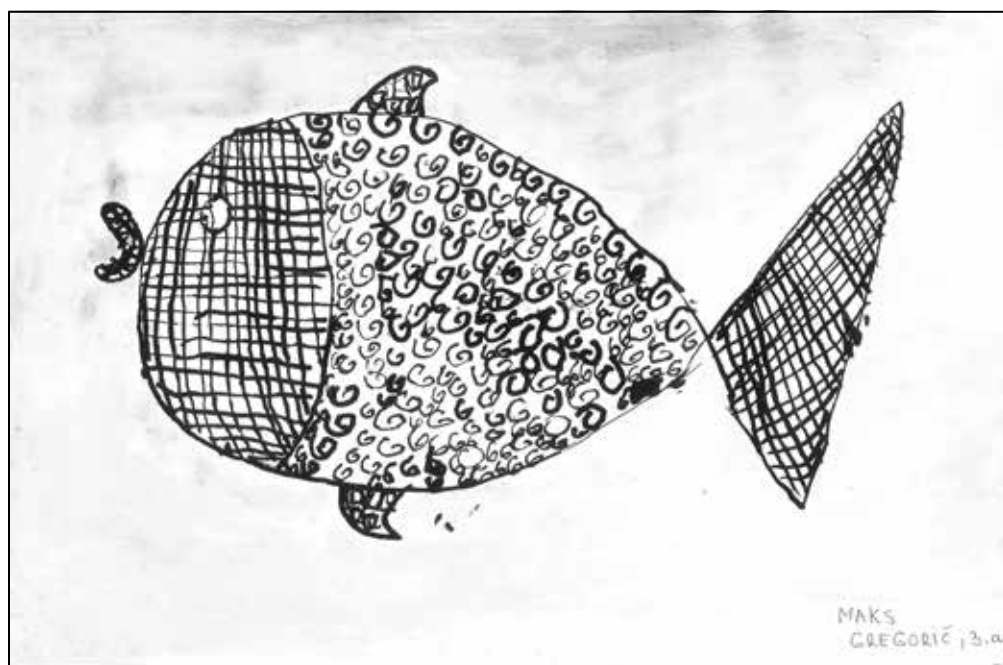
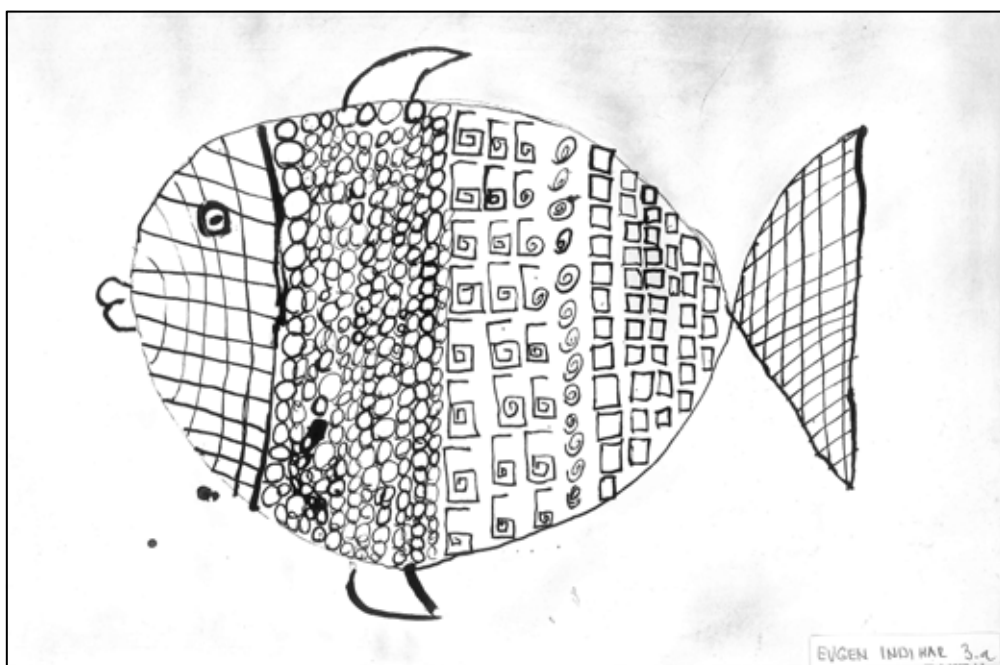
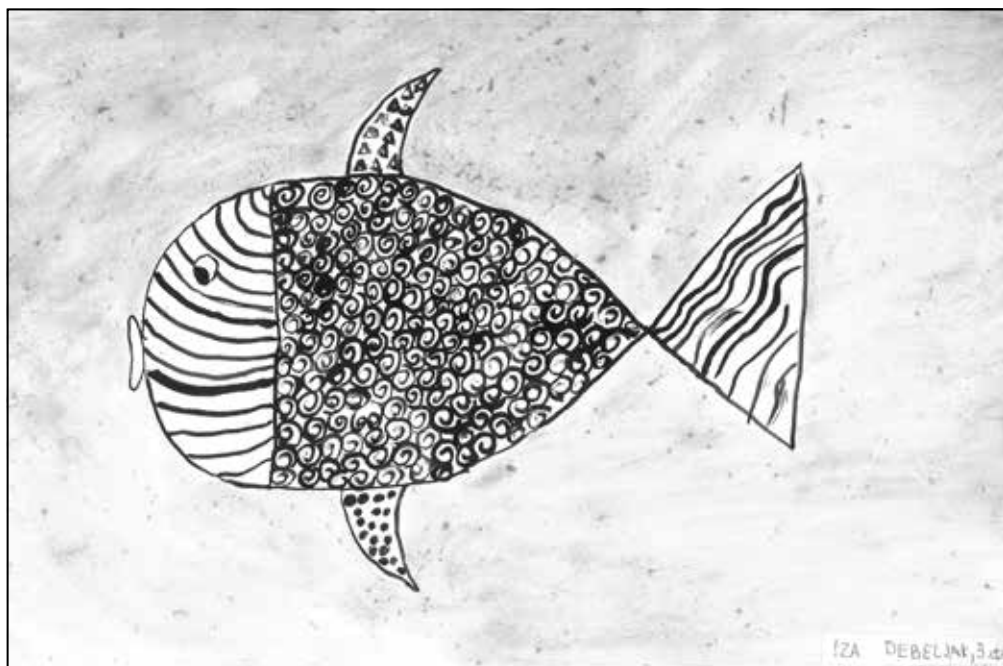
Ajda Klun in Sanja Petkovič, 3. a

**SLOVARČEK STARINSKIH
BESED**

laterna – svetilka
čizmi – čevlji
čitanka – berilo
antula – brisača
bukvica – knjižica
šalca – skodelica
taška – torbica
prgomin – denarnica
taler – krožnik
šefarca – zajemalka
gvant – obleka

Nika Cvar, 3. a

V OBLAKIH DOMIŠLIJE

BURJA

Nekoč je bila majhna revna vas. V vasi je bilo veliko ljudi. Ljudje niso imeli hrane, pijače in oblačil. V deželi je stanoval deček Jure. Rad je raziskoval. A nekega dne je v vas prišla burja. Odpihnili so jim hiše in celo vas. Ljudje niso imeli hrane in pijače. Vse jim je odpihnilo. Jure je rekel, da bo poiskal burjo in jo naučil, da ne sme biti hudobna. Jure se je odpravil na pot. Našel je burjo in ji rekel, da ne sme biti hudobna. Burja ga najprej ni poslušala, a potem si je premislila. Jure je burjo odpeljal v vas in postali so prijatelji. Srečno so živeli do konca svojih dni.

Lana Arko, 4. a

JAMA

Nekoč je bila ena jama. To ni bila navadna jama. Bila je podzemna jama. V njej se je dogajalo marsikaj. Že na pogled je bilo v njej grozno temno. V njej so bile krste. To je bila jama strahov. Po tleh so ležale kosti in lobanje. Nekega dne se je fantič, po imenu Pavlo, sprehajal po gozdu. Spodrsnilo mu je in je padel v luknjo. Tam je bilo vse temno. Slišal je čudne glasove. Ničesar ni videl. Odločil se je, da gre domov po svetilko. Komaj se je splazil iz jame. Doma je skrivaj vzel svetilko in se odpravil proti jami. Zunaj se je že mračilo, ko se je vrnil do jame. Odločil se je, da gre vanjo. Prevzeli so ga čudni občutki. Ni mogel verjeti svojim očem. V jami so bili rovi, v katerih so bile krste. Postalo ga je strah. Nekatere krste so bile zaprte, nekatere so se v tistem trenutku začele odpirati. Tresel se je od strahu. Ko je hodil po tleh, mu je škripalo pod nogami. Ko je pogledal na tla, je videl, da hodi po kosteh in lobanjah. Obšle so ga čudne misli. Bilo ga je grozno strah. Hotel je čim prej zbežati iz jame. Hodil je in hodil, pa nikakor ni prišel do izhoda. Zaslišal je glas duhov in imel je občutek, da ga nekdo lovi. Tekal je po rovu, ker je hotel čim prej domov. V tistem trenutku mu je ugasnila še svetilka. Planil je v jok. Ko je že skoraj čisto obupal, je našel izhod. Ves umazan in premražen je pritekel domov, videl je, da ga starši in sorodniki že iščejo. Planil je v jok in jim povedal, kaj se mu je zgodilo. Nihče mu ni verjel. Od takrat se nikoli več ni sam podal v gozd ali v jame.

Nik Petrič, 4. a

VEVERIČEK PREMAGA STRAH

Pred davnimi, davnimi časi se je v gozdu izgubil veveriček. Veveričku je bilo ime Tom.

Rad je plezal po drevesih in se guncal po lijanah. Njegov največji strah je bila voda. Nekega dne je šel Tom pit k reki. Mimo njega je priplavala račka. Račka je veverička vprašala, če je kje videl njeno družino. Veveriček je odgovoril: »Ne, nisem je videl, a če jo bom, ti sporočim.« Potem je račka odplavala naprej. Veveriček je šel

nazaj v svoj domek. Ubogi veveriček je živel na listu. Včasih je pil tudi roso iz najvišjih listov drevesa. Nekega dne pa je mimo prišel trop volkov. Volkovi so bili zelo lačni. Zagledali so veverička. Volkovi so ga začeli loviti. Veveriček je skakal po drevesih, se guncal po lijanah. A glej, pred njim se je pojavila reka. Volkovi so prišli do veveričke in ji rekli: »Zelo imamo radi veveričke posebne sorte.« Veveriček se je ustraši in HOP, skočil je čez reko in zbežal nazaj v gozd. Volkovi so bili žalostni in potrti. Čez nekaj dni si je veveriček upal skakati po drevesih, se guncati po lijanah in skakati čez vodo. Račka je našla svojo družino. Veveriček pa je bil spet srečen.

Laura Zajc, 4. a

VEVERIČEK IN ČUDEŽNA DEŽELA

Nekoč pred davnimi časi je živel veveriček Štefan. Odšel je na sprehod v vas. Prišel je do ene velike jame. Šel je skozi jamo in prišel v čisto drugi kraj. V jami se mu je zdelo zelo zelo strašno. Ugotovil je, da je prišel v čudežno deželo. Tam je bil potoček in zelo lepa drevesa. V mislih si je rekel, kako je tu lepo. Bila je tudi stezica, po kateri je šel veveriček Štefan. Na mostičku se mu je udrlo in padel je v vodo. Voda je bila tako mrzla, da je mislil, da bo kar zmrznil. Ko se je splazil iz mrzle vode, je nabral veje in popravil mostiček. Ponovno je prečkal most, vendar se mu je zopet udrlo in spet je bil v mrzli vodi. Poskusil je še enkrat in končno mu je uspelo. Šel je naprej in kmalu je ugotovil, da je prišel do lepe jase, kjer so rasle sladke jagode. Začel jih je nabirati. Ko se je najedel, se je odločil, da bo nekaj jagod prihranil še za svoje prijatelje. Hitro je stekel do mostička in sedaj ga je previdno prečkal. Uspelo mu je. Ko je prišel do strašne jame, ni nič razmišljal in hitro stekel skozi. Kmalu je prišel do prijateljev. Povedal jim je, kaj se mu je zgodilo v čudežni deželi. Ponudil jim je sladke jagode in skupaj so se sladkali.

Maja Debeljak, 4. a

ZAJEC UROŠ NA POČITNICAH

Zajec Uroš je živel na visokem hribu. Šel je na počitnice. Vzel je kramp, lopat ... in je šel. Zalezal se je v rudnik. Začel je kopati. Avto je bil uničen!!! Izkopal je izgubljeno trgovino. Zelo je bil presenečen, ker je pozabil na legendo o izgubljeni trgovini, ki se je vdrla v tla. V njo je prišel čez balkon. Bil je presenečen, ker ni vedel, da je prišel na vrh trgovine. Začel je raziskovati. Našel je hrano. Šel je naprej, ker hrane ni potreboval. Prišel je do stopnic, ki niso vodile navzgor, ampak navzdol. Štel je stopnice, ko je hodil dol, dol in dol. V drugem nadstropju je našel opremo za avto. Šel je še nižje in našel avtomobile. Kupil si je najdražjo opremo in najdražji avtomobil (kraljevi avto). Ni vedel, kako bi prišel iz trgovine. Našel je blagajno, zraven pa vrata na senzor gibanja. Odprla so se. V trgovino se je vsula zemlja. Začel je kopati in našel svetlobo. Hitro je šel ven. Pozabil je na prtljago!!!

Šel jo je iskat. Ko jo je vzel, so pot zasule skale. Avto je bil hiter in je šel kar proti prepadu. Pritisnil je na plin. Padel je v prepad. Avto se ni razbil. Pristal je na plaži ob morju. Užival je mesec dni na morju. Odpravil se je proti domu. Na poti se je peljal po hribu nad prepadom. Imel je lep razgled. Za seboj je zaslišal sireno. Opazil je roparja, ki ga je lovila policija. Ropar je zapeljal na žeblje in se ustavil. Zajec Uroš jim je povedal za skrito trgovino in kupili so najboljše gume. Psi, seveda policisti, so ujeli lisico roparico. Posadili so jo v zapor in postavili kip zajca Uroša, ker jim je pomagal ujeti lisico. Zajec Uroš je šel zadovoljen domov.

Matej Osojnik, 4. a

VEVERIČEK GREGA DOBI ČUDEŽNO MOČ

Nekoč je živela družina veveričkov. Najmlajši veveriček Gregor je že od malega želel biti strašni bojevnik. Rad je plezal po drevesih, še raje skakal čez vodo, vendar se je teh skokov bal. Nekega dne je po hudem neurju spet hotel skočiti čez vodo, a ni mogel, saj ga je bilo preveč strah deroče vode. Zato je ves žalosten odšel domov. Ponoči, ko je sladko spal, ga je zbudila svetloba lune in mu dala čudežno moč.

Naslednji dan je šel Grega spet do vode. In HOP! Skočil je čez vodo. Ves razburjen je odhitel domov in navdušeno razlagal mami, kako je skočil čez vodo. Mama je rekla: »No, zdaj si pravi bojevnik.« Vsak dan je veveriček Grega postajal boljši. Dnevi so minevali zelo hitro in Grega je kmalu odrasel v velikega veverička. Še velikokrat se je v svojem življenju spomnil svojega prvega skoka čez vodo, posebno tedaj, ko ga je bilo nečesa strah. In vedno je zbral dovolj poguma ter ta strah premagal.

Hanna Kordiš, 4. a

ČAROBNI JAKA

Nekoč je živel deček z imenom Jaka. Nekega dne je odšel na travnik. Srečal je dekle z dolgimi rumenimi lasmi. Vprašala ga je, kako mu je ime. Deček ji je odgovoril, da mu je ime Jaka. Rekla mu je, da mu bo dala čaroben napoj, da bo z njim lahko pomagal drugim ljudem, ki bodo v težavah. Napoj bo Jaka spremenil v močnega dečka. Jaka je popil napoj in poskusil dvigniti drevo. In res, napoj je deloval. Res je bil zelo močan. Jaka je čarobni napoj uporabljal vsak dan, ko se mu je zahotelo, večinoma za norčije. Kar naenkrat pa se je zgodilo, da ni imel več moči. Bil je zopet navaden deček.

Čarobnega napoja je zmanjkalo. Jaka je bil zelo jezen in žalosten. Ni vedel, kaj naj stori, saj se je navadil na moč, ki jo je dobival iz napoja. Dekle mu je reklo, da se mora poboljšati. In res, Jaka je upošteval deklico in se poboljšal. Zopet je dobil čarobni napoj, ki pa ga je sedaj uporabljal samo takrat, ko je kdo potreboval njegovo pomoč. Bil je zelo srečen, saj je lahko pomagal vsem ljudem in tako postal najbolj priljubljen.

Zala Zabukovec, 4. a

POSLUŠAJ TISTE, KI TI HOČEJO POMAGATI

Nekoč pred davnimi časi je živel reven oče, s tremi sinovi. Ker so bili revni, je oče poslal najstarejšega sina na pot. Na poti je srečal jelena, ki mu je rekel, da naj se ne ustavi pri koči. Najstarejši sin je šel naprej do mlina, ker je imel še dolgo pot. Ko je prišel do mlina, ga je tam čakal mlinar. V mlinu je sedem let premetaval vreče moke. Za trdo delo je dobil palico, ki je pretepla sovražnika. Na poti se je ustavil pri koči, kjer je prespal. Ponoči mu je strašni čarovnik Pererus vzel čarobno palico. Ko se je najstarejši sin prebudil, je videl, da je palica izginila. Žalosten se je vrnil domov. Tako je oče poslal drugega sina na pot. Tudi ta je srečal jelena, jelen mu je rekel, da se ne sme ustaviti pri koči. Prišel je do mlina, kjer ga je čakal mlinar. Sedem let premetavanja vreč moke ni bilo lahko, a se je splačalo. Srednji sin je dobil klobuk, ki je pričaral hrano. Ta sin je šel nazaj domov, a ni prišel domov, ampak v koč, kjer mu je strašni čarovnik Pererus ukradel čarobni klobuk. Ko se je prebudil, je videl, da ni klobuka, zato je žalosten odšel domov. Zato je oče poslal najmlajšega sina na pot. Tudi ta je srečal jelena, rekel mu je to, kar je tudi prvima bratoma. Ko je najmlajši sin prišel do mlina, ga je tam čakal mlinar. Nato je moral dvanajst let premetavati vreče moke. Po tem je prišel mlinar in mu dal konja, ki je pljuval denar. Ubogal je jelena in se ni ustavil pri koči. Spet je srečal jelena, ki ga je povabil v svojo jamo. Tam je prespal in drugi dan se je sin odpravil na pot proti domu. Na poti je srečal strašnega čarovnika Pererusa. Jelen je s svojimi rogovi rešil sina. Sin ga je povabil domov. In srečno so živeli do konca svojih dni.

Timotej Arko, 4. a

GRDE STVARI SO VREDNE ZLATA

Nekoč so v revni družini živeli trije bratje in star oče. Oče jim je naročil, naj grejo iskat kaj vrednega zlata za hrano. Najprej je poslal prvega sina. Prvi sin je srečal lisico. Rekla je, da mu lahko pomaga. Naročila mu je, naj gre v jamo in vzame v prvi sobi najgrši predmet. V drugi sobi najgršega konja. In v tretji sobi najgršo princeso. Brat je šel v jamo. Tam je vzel najlepšega konja, princeso in meč. Ko je prišel ven iz jame, se je meč spremenil v kamen. Kmalu za tem tudi princesa v starko in konj v starega osla. Brat je obupano odšel domov. Tako se je zgodilo tudi drugemu bratu. Oče zdaj ni imel druge izbire. Poslal je še tretjega brata. Na poti je srečal lisico. Rekla mu je, naj gre v jamo po grde stvari. Brat je šel v jamo, vzel grdega konja, grdo princeso in grd mošnjiček. Ko je hodil proti domu, se je mošnjiček napolnil z zlatom. Stari osel se je spremenil v visokega konja in starka v princeso. Šel je osupel domov. Princesa se mu je zahvalila, saj jo je rešil uroka. Doma je očetu dal mošnjiček z zlatom. Poročil se je s princeso in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Zina Lovšin, 4. a

DEČEK MIHA

V majhni vasi je živel deček z imenom Miha. Živel je sam s svojim očetom. Ker so dnevi postajali hladnejši, mu je oče rekel: »Miha, tu imaš mojo sekuro. Pojdi v gozd in napravi nam drva za zimo.« Odšel je v gozd in začel delati. Kmalu je postal zelo utrujen, saj je očetova sekira postajala čedalje težja. Odločil se je, da si bo malo odpočil. V daljavi je zaslišal žuborenje potočka. Sledil je zvoku in prišel do majhne lesene hišice, ki je stala ob potoku. Slišati je bilo, da notri nekdo živi, zato je potrkal in rekel: »Dober dan, je kdo doma?« Vrata so se odprla in ven je stopila drobna starka. Miho je povabila noter. Povedala mu je, da jo zebe, saj je bila hišica že zelo stara. Ona pa prav tako, zato si ni mogla priskrbeti drv za zimo. Miha ji je rekel: »Gospa, nikar ne skrbite, če bom drva pripravil zase, jih bom pa še za vas.« Starka je bila zelo vesela. Dala mu je modro stekleničko in mu rekla, da naj preden bo prijel sekuro v roke, popije tri požirke iz nje. Miha se ji je zahvalil in odšel v gozd. Naredil je, kot mu je naročila, in sekira je postala lahka kot peresce. Mahal in mahal je z njo po lesu in drva za zimo so bila v trenutku pripravljena. Ves vesel je teklen nazaj k starki, vendar je ni bilo več. Ne nje, ne njene stare hišice. Zraven potočka je stala čudovita deklica v beli obleki in z zlatimi lasmi. Mihi ni bilo nič jasno in jo je začudeno vprašal: »Pozdravljena, lepa deklica, kje

pa je stara gospa?« Deklica mu je povedala, da je bila začarana v starko, drevo, ki je raslo ob potoku, pa v hišico. Uroka jo je lahko rešil le nekdo, ki je za njo naredil nekaj dobrega. Miha je bil zelo vesel, da je ravno njemu to uspelo. Deklico je povabil, naj pride živeti k njemu in očetu. Popil je tri požirke iz steklenice in z eno roko izruval drevo. »Tudi to pojde z nama. Od sedaj naprej bo raslo na našem vrtu.« Ko je prišel domov, je bil oče zelo ponosen, da ima tako dobrega in pridnega sina.

Zina Lovšin, 4. a

TEHNIČNI DAN – VOZILA

V četrtek smo v 4. a razredu imeli tehnični dan z naslovom Vozila. Vesela sem bila, ker nismo imeli pouka in radovedna, kaj bomo delali. Iz velikih škatel, ki smo jih dobili, smo izdelovali vozila Fischer teknik. Najprej smo izdelali kamion, potem pa še gokart. Delali smo v parih. Vozila smo tudi poimenovali: Blisk, Diamantna kralja, Zlata orla, Doč, Strela, Gold knjiga in najin, ki sva ga z Zalo poimenovali Burja. Na koncu smo priredili tekmo in rezultate zapisali v zvezke. Narisali smo tudi grafe. Čeprav najina vozila nista bila prvaka tekme, sem se ta dan zelo zabavala.

Zina Lovšin, 4. a

DEŽELA TRALALA

Nekoč v sanje sem odšla
v deželo Tralala.
Tam hodili so po glavah
in ležali so na kravah.
Ves čas so na glas kričali
in po glavah se praskali.
Niso jedli, niso pili,
le po glavah so hodili.
Niso spali, se igrali,
celo noč so raje stali.
Niso peli, ne plesali,
raje so sede mižali.
Niso v šolo nič hodili,
raje so na glas cvilili:
te besede dolgih nog,
čez pa skače kozorog.
V deželi Tralala
vsak po svoje klepeta.
In ko odprla sem oči,
črn kožušček zraven mene spi.

Zina Lovšin, 4. a

NJAMI

Sosedov maček
nam riše kosilo,
ko v pasji uti
poldne je odbilo.
Risba je tako dišala,
da je iz spalnice merjasca privabilo.

Luka Kovačič, 4. a

POTOVANJE

Potovanje je kakor smrčanje,
včasih pa tudi kot svetovanje
ali pa kot spanje.
Potovanje je rdeče in belo ter
na debelo in puhasto odejo
položeno.
Potovanje je čudežno stanje,
ki se včasih prehitro konča.

Nik Petrič, 4. a

ČEBELE

Čebele so letele,
nabirat cvetni prah,
in ko prišle domov so,
je bil že temen mrak.

Kraljica je vprašala,
kje vse letele so,
čebele so odgovorile,
da rožic sploh ni bilo.

Letele so do zvezd,
cel dan in in celo noč,
pozabile so na to,
da cetni prah nabirati morajo.

Sara Lavrič 4. a

MAČKA SRAČKA

Ko mačka na veceju sračka,
berilo skoči v milo,
ko se pa zasliši pok,
nastane v hiši jok.

FALOT

Ko falot ukrade velik piškot,
slon gre po bombon,
milo pa po strašilo.

Izak Oražem, 4. a

NAROBÉ BARVE

Sonce zeleno se smeji,
polje modro cveti.
Na vratih rože črne cvete,
z neba srebrne barve prilete.

Na klopi zlata muca rjovi,
sijoča pomlad se ji smeji.

V garaži avto roza,
na pašniku rdeča koza.

Tjaša Šijanec, 4. a

GRADOV ZOBOL

Grad je šel spat,
visel je čez balkon
in padu dol,
ker je imel zamašen sifon,
je prav milo zatulil,
skočil na pomol in
iz vode izpulil lekadol.

Zala Kovačič, 4. a

OBISK PTUJSKIH KURENTOV NA OŠ DR. IVAN PRIJATELJ SODRAŽICA

V petek, 24. 2. 2017, je bil zadnji šolski dan pred zimskimi počitnicami in našo šolo so obiskali kurenti iz Društva generacije iz Ptuja. Otroci vrtca, učenci matične in podružnične šole Sveti Gregor so se tretjo šolsko uro zbrali v dvorani šole in počakali na prihod ptujskih kurentov. Številni učenci so se prav za ta namen našemili, saj je letošnji pustni torek prišel v času zimskih šolskih počitnic in tako so pričarali nekaj predpustnega vzdušja na šoli.

Gromko zvonjenje, ki se je zaslišalo iz avle, je naznanjalo njihov veličastni prihod v dvorano. Vsem navzočim v dvorani so se predstavili v sprevodu, s plesom in zvonjenjem kravjih zvoncev. Malčkom vrtca je gromko zvonjenje in značilna kurentova oprava sprva vzbujala nekoliko nelagodja in strah, a so le tega hitro premagali in z navdušenjem spremljali predstavitev. Kurenti so bili do vseh zbranih zelo prijazni in so po sprevodu ter uvodnem plesu tudi sneli maske, tako, da smo spoznali, kdo se skriva za masko. Najmlajši med kurenti je bil učenec 9. razreda ptujske osnovne šole, ki se je skupini pridružil samoiniciativno, saj je bil ravno takrat čas šolskih počitnic za ptujske šolarje.

Vesolja in navdušenja ob obisku kurentov v dvorani ni manjkalo. Vsi otroci so se lahko kurentov dotaknili, si podrobneje ogledali njihovo oblačila in maske ter pozvonili na zvonce. V predstavitvi smo podrobneje spoznali kurentovo oblačilo, ki tehta med 30 in 40 kilogramov. Osnova so rdeče bodičaste nogavice, črna stabilna obutev in rdeča rutica. Kožuh imajo iz ovčje kože in običajno je za oblačilo enega odraslega potrebnih od pet do sedem ovčjih kož. Okoli pasu imajo zvonce, teh je pet in največji počiva na ledvenem delu. Na glavi imajo kurentovo

masko. Ta je izdelana iz ovčjega kožuha. Namesto ušes se šopirijo peresa ptic, puranov in gosi pri pernatih kurentih in kravji rogovi pri rogatih. Nos spominja na svinjski rilec in je posebej prišit na podlago, brki so iz sirka, zobje pa iz belega fižola, nanizanega na vrstico. Dolg rdeč jezik je iz rdečega blaga ali usnja in mora seveda vzbujati čim več groze. Na vrhu glave je še dvojje lesenih paličic, prepletenih s pisanimi trakovi, nekateri pa imajo okrašene še s papirnatimi rožami, po katerih jih dekleta lažje prepoznajo. Med obvezno opremo spada tudi ježevka, tanjši lesen kij, namenjen obrambi, občasnemu prenašanju maske in za zbiranje robčkov, ki jih v znak simpatije vežejo mlada dekleta.

Tudi na naši šoli so kurenti v sklopu akcije obiskov po šolah zbirali robčke oziroma barvne rutice in v ta namen smo jim jih nekaj podarili tudi učenci in zaposleni na šoli. Vsak darovalec je lahko izbral kurenta, ki ga je obdaril ter mu zavezal robček na njegovo ježevko.

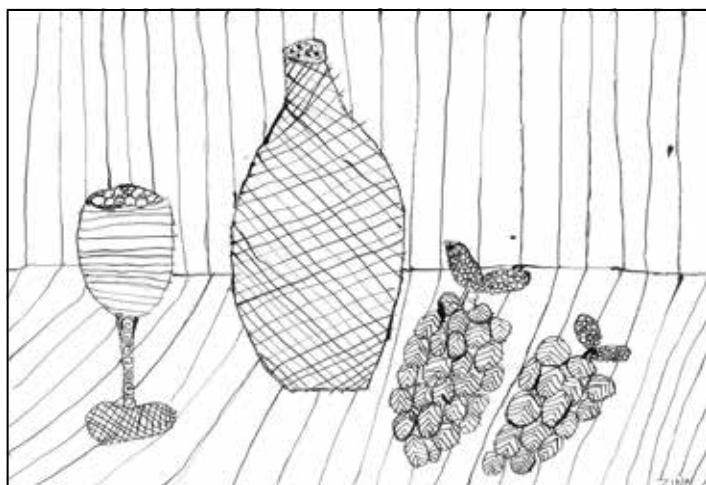
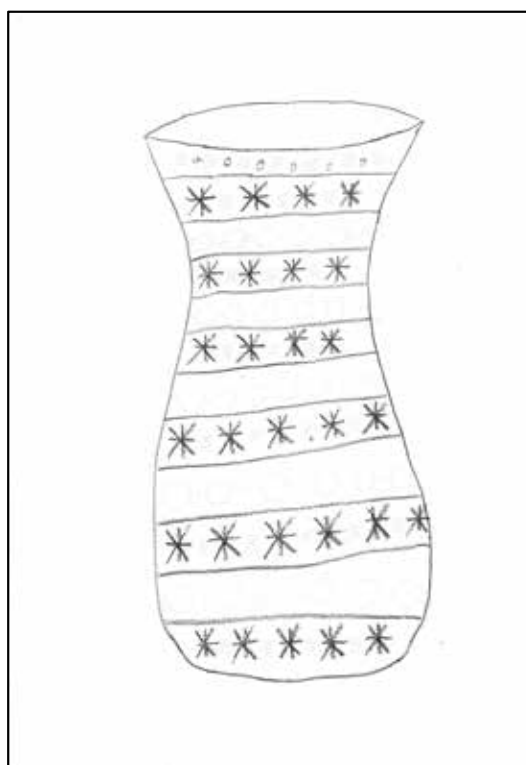
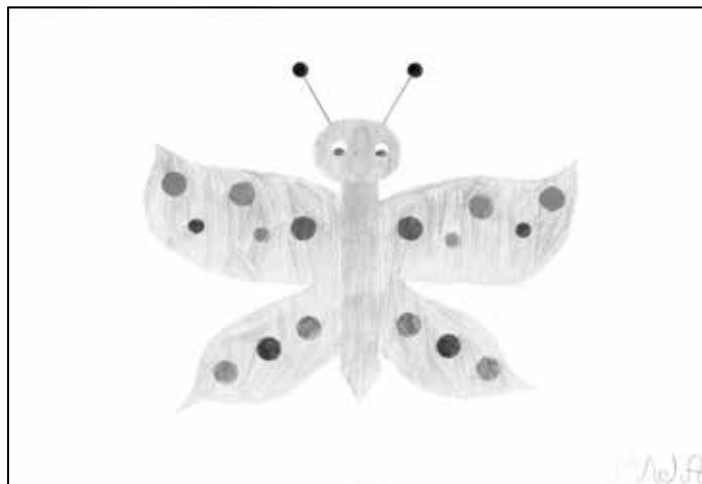
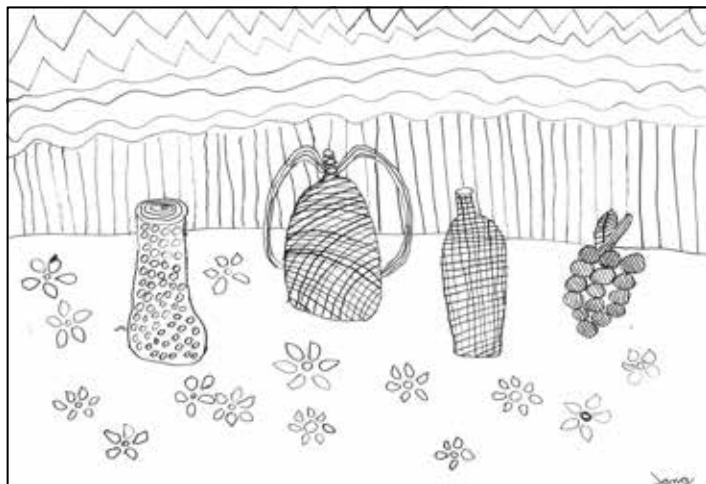
Obisk kurentov na šoli je bila posebna predpustna popestritev zimskega dogajanja. Našim razigranim otrokom in pustnim šemam so pomagali odganjati zimo. Hkrati pa smo lahko od blizu spoznali tradicionalno pustna masko s Ptujkega in Dravskega polja ter Haloz in etnografski običaj ohranjanja maskiranja na ptujskem območju. Kurenti so postali živa mojstrovina državnega pomena in bodo kmalu tudi na Unescovem seznamu nesnovne kulturne dediščine človeštva.

Majda Kovačič Cimperman

ZAHVALA

Osnovna šola dr. Ivan Prijatelj Sodražica se iskreno zahvaljuje članom Društva generacije iz Ptuja, ki so obiskali učence šole in otroke vrtca. Posebna zahvala tudi gospodu Cvetu Marinšku, predsedniku Pustnega društva Goriča vas, da je na našo šolo pripeljal v goste kurente iz Društva generacije iz Ptuja ter prevzel vso organizacijo obiska.

Majda Kovačič Cimperman, OŠ dr. Ivan Prijatelj Sodražica

MOJE SREČANJE S ČAROVNICO

(domišljijijski spis)

Nekega pomladnega dne sem se z delom zelo utrudila. Zvečer sem hitro skočila v posteljo ter trdno zaspala. Ko sem zaprla oči in jih nato ponovno odprla, sem se znašla nad oblaki.

Pod sabo sem zagledala majhno vasico. Hiše so bile iz sladkorne pene, ceste iz temne čokolade in ljudje so bili okrašeni piškoti. Njihovi lasje so bili iz smetane, bele kot sneg. Odšla sem do rožnate stavbe ter potrkala na penasta vrata. Ko so se vrata odprla, sem videla starko. Povabila me je noter. Ni bila kot ostali, bila je taka, kot sem jaz. Dala mi je topel kakav, nato pa mi je pokazala kroglo. Rekla mi je, da jo moram vreči z vso močjo ter si predstavljati gozd. Storila sem, kakor mi je rekla. Kar naenkrat je bil okoli mene temen gozd. Hodila sem shojeni potki in zaslišala grozno jamranje. Pogledala sem za grmom in videla starko z dolgim bradavičastim nosom. Sedela je na metli, poleg nje pa je bil črn maček z zelenimi očmi. Čez nekaj sekund sem že vedela,

kdo je to. Bila je čarovnica! Hitro sem stekla in se nato ujela v kovinsko past. Priletela je k meni in se smejala. Kovinsko kletko je privežala na metlo, nato pa me je odpeljala v njen mračni dom. Obesila me je s kletko na belo-modro steno. Ko je jedla, sem jo vprašala, kaj želi narediti z menoj. Povedala mi je, da me želi pojesti. Vprašala sem jo, zakaj to počne. Čarovnica pa mi ni ni odgovorila. Prepričevala sem jo na vse načine, še s pogledom, a me ni izpustila. Nato pa je rekla, da so jo nekoč meščani pregnali zaradi nosu. Sedaj jim vrača tako, da je njihove otroke. Povedala sem ji, da lahko živi tako kot starka, ki sem jo videla. Čarovnica se je spomnila, da ima sestro. V istem trenutku je bilo pred njo 12 kovčkov. V roki je držala mačka in metlo. Kroglo sem vrgla v tla, kolikor sem mogla, ter mislila na sladkorno vasico. S čarovnico sva bili v istem trenutku tam. Znašli sva se pri starki. Čarovnica in starka sta se objeli in se mi zahvalili. Takrat je zazvonila budilka. Oblekla sem se, pojedla zajtrk in odšla v šolo.

Sara Grosar, 5. a

V GASILSKEM DOMU (TEHNIŠKI DAN)

4. 10. 2016 smo imeli učenci 5. a razreda tehniški dan v gasilskem domu v Sodražici. Ob prihodu smo se razdelili v dve skupini. Prva skupina je pod vodstvom g. Puclja spoznala izdelavo vozlov in njihovo uporabo. Druga skupina pa je pod vodstvom g. Marolta spoznala gasilsko opremo, kamor spadajo: čelada, negorljiv jopič, hlače, rokavice, škornji, svetilka, kisikova jeklenka in še veliko drugih stvari.

Poleg tega sta gasilec Peter in g. Levstik v večji železni posodi pripravila požar. Pokazala sta, kako ga pogasimo, kar smo praktično preizkusili tudi mi. Nekje na polovici časa sta se skupini zamenjali. Za zaključek smo si ogledali film o železniški nesreči, kako je vlak trčil v kombi. V filmu smo videli, kako so gasilci, policisti in reševalci reševali ljudi in jim nudili potrebno pomoč.

Po ogledu filma smo se zahvalili vsem gasilcem za sodelovanje in odšli proti šoli. V šoli smo narisali najlepši trenutek tehniškega dne. Ta dan mi bo ostal v lepem spominu, ker sem videla in slišala, kako gasilci skupaj z reševalci in policisti pomagajo ljudem.

Sara Divjak, 5. a, fotografija: Nataša Arko

MAGNETEK NETEK

Naš Netek ima problem,
o tem povedat' vam ne smem.
Le če boste tiho,
vam predstavim Miho.

Netkov res je bil prijatelj,
zdaj pa je postal pisatelj.
Nič več nima časa,
ker ne pride s Krasa.

Prijatelji so pozabili nanj,
zato odšel je daleč stran.
Do inštituta je prispel
in tam žalostno zapel.

Tam je srečal Alberta,
ki delal je poseben stroj,
v katerem bo nastal napoj,
shranjen v čarobni steklenički.

Naš Albert ni arheolog,
ampak magnetolog.
On poslal ga je v stroj,
ki deluje kot napoj.

Zato je naš Netek
postal pravi magnetek.

Iza Levstek, Maja Marolt,
Maja Klun, Sara Divjak, 5. a

MAGNETOLOG

Jaz sem magnetolog
in živim kot mestni golob.
Upam, da se vse popravi,
ko sosed vse delo opravi.

Jaz nisem čarodej,
kar poglej.
Zdaj se vse popravi,
ker sosed delo opravi.

Jaz sem magnetolog
in razveselim vse okrog.
Svet se okrog vrti
in zraven zaspi.

David Adamič, Anej Grebenc, 5. a

ZVONOVI

Zvonovi, zvonovi,
nevihta prihaja
in grom bliža se.

Zvonite, zvonite,
kakor le gre,
da sliši se daleč
do mesta in dlje.

Zvonimo, zvonimo,
kakor le gre,
saj imamo samo dva
in drugače ne gre.

Zvonim, zvonim,
da slišite vsi,
ker grom že prihaja
in lučke gore.

Ojoj, ojoj,
hitro v moj dom.
Ojoj, ojoj,
hitro v mali raj.

Maja Klun, 5. a

ZVONIK

Zvonik zazvoni,
razbežijo se vsi.

Zdaj je čas za točo,
gremo hitro v kočo.

BIM BAM, BIM BAM,
toča prihaja k nam.

Hitro skrite se vsi,
da vas toča ne dobi.

Zdaj zvonil še zadnjič bom,
ker v daljavi slišim grom.

Iz koč hitro stecite
in se varno skrijte.

Oblak že prihaja,
zvonik pa odhaja,
saj strah ga je toče,
a on nima koč.

ZVONIK

Bim bim, bam bam,
nevihti se ne predam.

Bam bim, bam bim,
nikogar se ne bojim.

Bam bam, bim bim,
dež nas lovi,
dež nas lovi.

Bim bam, bim bam,
nikomur se ne predam.

Bam bim,
ni ga zdaj več,
bim bam,
odšel je zdaj daleč stran.

Iza Levstek, 5. a

Sara Divjak, 5. a

ZVONIK

Bim bom,
jaz sem zvon.
Bom bin,
jaz vas posvarim.

Bim bom,
k nam prihaja zvon.
Bom bin,
jaz vas posvarim.

Bim bom,
jaz sem zvon.
Bom bin,
jaz se poslovim.

Luka Ogrinc, 5. a

ZVONOVI

Ko se neurje je bližalo,
zvonovi so bim - bom, bim - bom
zapeli strašno pesem so rom – pompom.

Ljudje so skrili se
in čakali in čakali,
da se neurje razprši.

Na koncu so zvonove
slavili s trakovi
in zvonovi so postali
najboljša obveščevalna služba.

Sara Grosar, 5. a

PRAZNIČNO VOŠČILO

Zdaj ti pišem praznično voščilo,
ki je kratko kot to leto,
ki že skoraj je minilo.

Vesel božič in novo leto ti želim,
zdaj pa piškote peči hitim.

Maja Levstek, 6. a

MIKLAVŽ

Šele novembra smo se znebili,
že je Miklavž prišel z darili.
Pridnim prinese, kar si želijo,
poredni pa le palico dobijo.

Parklji palice delijo,
da jih nagajivi otroci dobijo.
Angelčki pa Miklavžu pomagajo,
da darila prelagajo.

Miklavž poskrbi,
da vse otroke obdari.
In ko zjutraj se zbudijo,
se skupaj s starši veselijo.

Rok Oblak, 6. r

ŽELJE

Za božička si želim lesenega konjička,
da popeljal me bo v svet,
kjer igral bom klarinet.
Res močno želim si to in upam,
da uresničilo se bo.

Za božička si želim ptička,
ki lepe pesmi pel mi bo,
da oba bova vesela in lepo se bova imela.
Res močno želim si to in upam,
da uresničilo se bo.

Za božička si želim psička,
da skupaj razgrajava in rajava.
Želim, da Božiček izpolni mi vse želje,
da v hiši bo veselje.

Zoja B. Rusić

PRAZNIČNA GLASBA

Najlepši praznični inštrument je klavir,
ki nam za praznike zaželi mir.

Pri polnočnici orgle zadonijo,
ki nam za praznike srečo zaželijo.

Ob praznikih veliko daril dobimo
in drug drugemu zdravja zaželim.

Lovro Kljun, 6. r

NOVO LETO

Prišlo je novo leto,
v polno želja objeto
In z veliko smeha odeto.

Novo leto bomo danes praznovali,
z nasmehom se obdarovali
ter lučke svetleče prižgali.

Novo leto je danes, staro je bilo včeraj.
Želim si, da bi trajalo dolgo in za zmeraj.

Lara Mihelič, 6. r

BOŽIČNI ČAS

Ko pust november odide,
veseli december pride.
Obiščejo nas dobri možje,
ki nam darila prinese.
Na sveti večer jaslvice postavimo,
se rojstva Jezusa veselimo.
Večer obdaja nas s toplino
in miru si zaželim.
Srce polno naj bo dobrote,
dom naj najdejo sirote.
Želje naj se uresničijo,
dobre stvari naj se kopičijo!

Maša Šijanec, 6. a

POČITNICE

Še malo pa se šola konča,
takrat zavriskajmo, hura!
Starejši bomo spet za leto dni,
poslovimo od šolskih se klopi.

V tem letu mnogo smo se naučili
in polno izkušenj pridobili.
Učiteljem pa bo dolgčas,
saj ne bodo se jezili več na nas!

Babice in dedki vabijo nas
na počitnice k njim na vas,
drugi pa na morje hitimo,
s prijatelji v gorah se veselimo!

Sara Prijatelj, 6. r

ADVENTNI ČAS

Vsi se zime veselimo,
da snežaka naredimo
in na veselje vseh nas,
pride tudi adventni čas.

Vse v lučkah se blešči,
na mizi venček že stoji,
v hiši res omamno diši
in veselju konca ni.
Otroci pridni so zelo,
saj Božička pričakujejo.
Upajo, da pod smreko bo pustil darilo
in še kakšno voščilo.

A tako kot vse lepe stvari,
tudi adventni čas hitro beži
ter se od nas poslovijo –
ampak samo za leto dni!

Nika Mihelič, 6. a

POČITNICE

Bližajo se počitnice,
veselimo se jih že.
Počitek zaslužimo si,
na dopust bomo odšli.

V morju se kopali,
s sladoledom se sladkali.
Sonce bo toploto nam dajalo,
srčece nam bo skakalo.

V školjko ta lep spomin bomo zapisali,
domova ga odpeljali.
Ko vsi bomo od sončeca ožgani,
se bomo s kremo namazali.

Domov bomo odšli,
spočiti v šolske klopi.

Maša Šijanec, 6. r

Lovro Kljun 6.a

Julija Adamič 6.a

ZDRAVI ZOBJE IN LEP NASMEH

Živijo, moje ime je Marchi, živim z mamo in očetom. Vedno me silita, da jem zelenjavo in da si umivam zobe, ampak tega ne ubogam. Danes je bilo vse po starem, nič nisem ubogal. A danes je bilo stotič. Šel sem spat. A takrat!!

Zbudil sem se v deželi Zobovje Kristine. Ko sem vstal, so okoli mene skakali zobki. Prav tako je plesalo sadje in zelenjava. Prijeli so me in držali v zraku. Najprej sem mislil, da me bodo žrtvovali. Nesli me do kraljice Kristine. Videl sem kletke, v katerih so bile lizike in sladkarije. Zraven so imeli zobozdravnika, ki jih je pregledoval, če imajo zalivko. Kristina je rekla, z usti polnimi zelenjave: »Prinesite mi zobno nitko!« Prinesli so ji kozarec mleka in zobno nitko. Nato je rekla: »Kaj ta dela tukaj?« Sadje je reklo: »Tukaj je, da ga naučimo o higieni in zdravi prehrani.« Nato je prišlo korenje in reklo: »Kaj pa ta 'šnicel' tukaj dela? Ali prodaja kruh ali kaj?« Kristina je rekla: »Odpeljite ga k zobni pasti, da ga totalno umije!« Marchi je odšel z jabolkom, ki ga je odpeljal na umivanje zob. Zobna ščetka in pasta sta ga čisto oprala in umila. Ko je prišel ven je rekel, da je veliko boljši občutek na kočnikih in sekalcih. Bil sem zelo vesel. A en zob je bil gnil, izpulili so ga s korenino vred. Bolelo je.

Nato sem se zbudil in ugotovil, da sem samo sanjal. Od zdaj naprej bom jedel zdravo in si umival zobe, da ne bom imel kariesa.

Črt Arko, 7. a

Nekoč je živel zobozdravnik Martin Gruber. Ljudje so ga imeli zelo radi, saj je bilo njegovo delo vsakič zelo uspešno. Bil je prijazen in deloven. Oboževal je vodo, mleko, bonbone, lizike in vrtanje kariesa. Ni maral jabolka, korenja oz. ni maral ne sadja ne zelenjave, zato so ga vsi zelo čudno jemali češ »zobozdravnik pa obožuje sladkarije!?!«.

Vsako jutro ter vsak večer si je umil zobe. Delati je začel zgodaj zjutraj, poljubil hčerko in odšel. Vsak dan je vrtal kočnike, saj je bila v njih zobna gniloba. Po končanem delu je sledila zalivka. Ko je delo opravil, je vsakič dejal, da morate umiti zobe. Njegov vsakdanjik se je ponavljal. Vsakemu je podaril zobno pasto, zato so mu pravili dober zobozdravnik ali pa mestni zobozdravnik. In delal je, dokler je zmogel opravljati svoje delo.

Lara Šepetavc, 7. a

Nekega dne se je zlobni pustolovec Kaires odločil, da bo odšel v trdnjavo zob. Tja je hodil sedem dni. Ko je končno prišel, je videl, da tam tečeta voda in mleko. Hotel je podtakniti sladkarije med zobe. Vendar je vedel, da bo moral opraviti z zobozdravnikom in zobozdravnico. Napadle pa ga bodo tudi ščetka, nitka in pasta. Vedel je, da je to nevarna naloga. Vendar je imel v rokavu še enega asa. Imel je plašč nevidnosti. Hitro ga je oblekel in stekel v trdnjavo.

Tam je najprej vzel vrečko z bomboni in jih začel posipati med sekalci. Ko so to opazili zobozdravnik in ostali, so se spopadli z

nevidnim sovražnikom. Ščetka je tako drgnila, da se je razcefrala, nitka pa se je strgala. Nato je pasta začela brizgati, da se je vse sijalo od beline. Takrat pa je Kariesu zmanjkalo sladkarij, plašč nevidnosti pa se mu je strgal. V tem trenutku ga je zobozdravnica zagledala in ga porinila v prepad. In Karies je bil izgnan za vedno. Od takrat Karies ne obstaja več.

Matevž Marn, 7. a

Lizika je zelo sladka, zato raje pijem kakšen kozarec vode. Karies je zelo slab, ker te lahko zelo boli zob. Jabolko je zelo zdravo, saj ti umije zobe. Zalivka je plomba. Če imaš luknjo, ti jo zapolnijo z njo. Kočniki so zadnji zobje, lahko so zelo veliki in jih moraš dati izpuliti. Umivajte si zobe, drugače dobite karies. Ortodont vam poravnava zobe, če vam rastejo postrani. Zobna nitka vam omogoča čiščenje med zobmi. Zelenjava je zdrava, saj ne škoduje zobem in tako se jih lahko umijemo. S zobno ščetko si umivamo zobe. Sekalci so zadnji zobje, ker presekajo hrano. Zobje imajo korenine, ki so pritrjene na dlesen. Zobna pasta je kot neko čistilo za zobe. Vedno moramo hoditi k zobozdravniku. Sladkarije so nezdrave, lahko povzročijo karies. Sadje je pa zdravo, saj se z njim naješ in te ne bolijo zobe. Mleko je zdravo, rad ga pijem. Korenje je zdravo za oči, sam ga tudi rad jem. Najbolj je zdrav črni kruh, jaz jem belega.

Sebastian Zajc, 7. a

Nekoč je živel zobozdravnik Frik. Ta zobozdravnik je popravljaval zobe. Nekega dne je Frika bolel kočnik. Videl je, da ima karies. Tudi sekalci so ga zelo boleli. Odšel je na toaleta in si izplaknil usta z vodo. Spomnil se je, da je en dan prej jedel liziko in sladkarije. Ko je prišel domov iz službe, si je umil zobe s ščetko, zobno pasto in nitko za zobe. Naslednji dan je vstal in pojedel zajtrk: kruh, mleko, zelenjavo/korenje. Odšel je v službo. Asistentka mu je pogledala v zobe in rekla: »Kako smrdi v vaših ustih! Kakšne zobe pa imate?! Krive, zvite, da ne omenjam vonja. In ne smete jesti sladkarije, bolje je sadje npr. jabolko. Frik si je odšel domov umivat zobe kar petkrat na dan.

Zala Indihar, 7. a

Živela je deklica, po imenu Lizika. Stara je bila pet let. Njena najljubša hrana so bile lizike. Starša sta bila zelo ponosna nanjo, saj nista imela časa zanjo, da bi vedela, kako se slabo prehranjuje. Nekega dne pa je v vrtcu srečala svojega najboljšega prijatelja Korenčka, ki so ga obkrožali vsi prijatelji. Imel je namreč pokal za najčistejše zobe v vrtcu. Lizika se je hitro obrnila, ko jo je nenadoma ustavil Kruhek Lenuhek. Vprašal jo je: »Zakaj se ne družiš z njimi?« Pokazala mu je svoje zobe in vse mu je bilo jasno. Sklenil je, da ji bo pomagal. Skupaj sta se dobila pri Kruhku. »Prvi korak«, je rekel Kruhek, »začela bova s sadjem in zelenjavo«. »Fuj, ne maram sadja in

zelenjave,« je rekla Lizika. Nekaj časa sta bila tiho, ko je Lizika obupala in dala korenje v usta. Dolgo je trajalo, da je ugotovila, da ji je všeč. Poskusila je kruh, mleko, vodo in jabolko in vse ji je bilo dobro. Na koncu ji je dal nagrado. Dal ji je sladkarije. Ko je zagrizla, je zajokala. Kruhek je mislil na vse. Hitro sta odšla k zobozdravniku.

Hitro sta bila na vrsti, saj je kruhek že prej naročil Liziko na pregled. Ko se je usedla, je odprla usta. Zobozdravnik se je ustrašil. Vprašal jo je, če ima doma zobno pasto in ščetko. Potem je po tiho dejala, da je nima. Hitro je začel: »Na sekalcih, pri prvem kočniku je korenina majava, vse zalivke umazane. Tako ... pa je. Izvoli zobno pasto, nitko in ščetko. Vsak dan trikrat umivaj zobe. Seveda boš dobila aparat, zato pojdi tudi k ortodontu.« Naslednje leto v šoli je bilo ponovno žrebanje za najlepše zobe. Lizika je vedela, da ne bo dobila nagrade, ko je nenadoma zaslišala svoje ime. Od veselja je stisnila Kruhka. Tako nikoli ni niti poskusila več sladkarij.

Ana Perušek, 7. a

Nekoč je živela deklica, po imenu Lizika. Stanovala je v deželi bonbonov, lizik in kolačev, ki se kar stopijo v ustih. V tej deželi je mimo sladkih hiš tekla reka Voda.

Nekega dne se je Liziki pripetilo nekaj groznega, Lizika je pojedla preveč sladkarij, v zobeh pa se ji je naredil karies, česar pa Lizika ni vedela. Potem je pojedla jabolko. Ko je grizla jabolko, so ji od gnilega zoba odpadle tri zalivke. Šla je sprehajati svojega psa Sekalca. Na poti pa je začutila bolečine v ustih. Šla je k zobozdravniku. Vprašal jo je, če si vsak dan umiva zobe in če je veliko sadja. Odgovorila mu je po pravici, da vsak dan poje goro sladkarij. Zobozdravnik je skoraj omedlel od groze. Potem jo je napotil k ortodontu. Bilo je enako. Ortodont ji je rekel, da ima na kočnikih polno umazanije, zato ji je predlagal, naj si čisti z zobno ščetko in z zobno nitko ter naj je veliko zelenjave.

Naslednjega dne se ji je začel majati zob. Poskusila ga je izpuliti, ampak zob se ni hotel izpuliti. Čez nekaj ur pa ji je uspelo. Ko pa je zagledala korenino, jo je skoraj kap. Tako je zasmrdelo, da je njen pes skoraj omedlel.

Od takrat naprej si je zadala obljubo, da ne bo nikdar več jedla sladkarij. Odslej je jedla zelenjavo, zdravo hrano, korenje, mleko in kruh. Ugotovila je tudi, da so zdravi zobje pomembni za lep nasmeh.

Od takrat naprej živi srečno do konca svojih dni.

Ema Jakopin, 7. a

Lizika je sladka, a ne okusna, zato, ko jo pojem, spijem kozarec vode.

Ko sem šel nekega dne k zobozdravniku, mi je rekel: »Ti pa imaš na zobeh celo goro kariesa!« In mi reče: »Jej več jabolka, danes boš dobil zalivko.« To me je zelo bolelo.

Ko sem naslednjič prišel, me je zobozdravnik lepo pozdravil in mi pogledal zobe. »Danes imaš pa lepe kočnike. Lepo, da si bolj

temeljito umivaš zobe. Ne bo ti treba iti k ortodontu po aparat. Začni uporabljati tudi zobno nitko. Pojej veliko zelenjave in boš zdrav kot riba.« Zdravnik mi je povedal, da se mi bodo tudi okrepile zobne korenine, če si bom umival zobe in jedel sadje in zelenjavo.

Od takrat naprej vem, da so sladkarije zanič, navadil sem se jesti tudi črn in polnozrnat kruh ter domače mleko. To je bila rešitev za moje zdrave zobe.

Nejc Petrič, 7. a

Nekega dne je v Ljubljani živel deček, po imenu Nikola. Rad je jedel sladkarije in pil sladke pijače, a nekega dne se mu je zgodilo nekaj neverjetnega.

Točno v soboto, 13.5.2005, se je Nikoli zgodil čudež. Njegova lizika je začela govoriti. Nikola seveda ni vedel, od kod prihaja glas, a ko je odvil liziko, je videl na njej obraz. Rekla mu je: »Polži me, no, daj!« Nikola je vedel, da bo dobil karies, če bo jedel sladkarije, a njega to ni motilo. Vedel je, da k boljšemu zdravju prispeva umivanje zob, a on je raje pustil, da njegovi kočniki zginejo. Za njega je bila zelenjava preteklost, sadja ni niti pogledal in (bog ne daj!) mleka sploh ni pil. Na njegovi ščetki se je nabiral prah in okoli nje so bile pajčevine. Nekega dne pa so ga zobje tako boleli, da je moral k zobozdravniku. Videl je, da so njegovi zobje gnili, zato je bil Nikola dve uri v ordinaciji. Ko je prišel domov, je začutil, da se počuti bolje, zato zdaj skrbi za zobe.

Zdaj Nikola skrbi za svoje zobe in že je slišal, kako se zobje bojujejo proti kariesu.

Nik Ambrožič, 7. a

Živele so tri prijateljice. Ime jim je bilo: Ščetskica Betkica (a klicali so jo Beti), Pasta Vlasta in Nitka Brigotka.

Vse tri so imele skupne sovražnike. To so bili: Zloba Gniloba, Sladkor Hudobnik in Tonček Bombonček, ki je bil med njimi najbolj sladek. Vedno so se topli za svoj prav. To so bili hudi boji, veliko so izgubili, se poškodovali, a vedno so zmagale Beti, Vlasta in Brigotka.

A nekega dne so se Zloba Gniloba, Sladkor Hudobnik in Tonček Bombonček zbrali in skovali grozen, hudoben, »mega« umazan načrt. Delali so noč in dan, ves čas. Ko so spale, so Beti namazali z gnilobo, Vlasto so napolnili s sladkorjem, Brigotko pa so namazali z lepljivim bombonom. Ko so se zjutraj zbudile, je bilo hudo. Ščетка je zbolela, Vlasta je dobila sladkorno bolezen, Brigotka pa je morala na operacijo za zamenjavo niti. Vse so bile oslabiljene. In tako so izgubile v boju.

Odšle so na sekalčevo in kočnikovo policijo. Policija je pripravila orožje iz črnega kruha, korenja, mleka, sadja, zelenjave, jabolka ... Na pomoč so poklicali celo zalivke in vodo?! Pridružili so se jim tudi zobna korenina, zobozdravnik, ortodont ...

Tokrat so Zloba Gniloba, Sladkor Hudobnik in Tonček Bombonček izgubili boj. Zaprli so jih v zapor pri Liziki. Tam je

najhuje - umivati moraš zobe. Srečen konec za Ščetko Betko, Pasto Vlasto in Nitko Brigitko; zlobe, hudobe pa so postale prijazne in čiste zaradi treh prijateljc.

Ajda Arko, 7. a

Živela je Mihaela, ki je imela zelo rada lizike, zraven pa je rada pila vodo in zato je dobila karies. Bila je jezna, ker ni marala kariesa. Ta problem pa je rešila z umivanjem zob in prehranjevanjem z jabolki. Zobozdravnik jo je zelo pohvalil in z zalivalko ji je popravil kočnike. Mihaela je bila zelo vesela, ker je imela vse zobe lepo urejene.

Ko je prišla domov, je pojedla malo zelenjave in si z zobno ščetko umila zobe. S sekalci je ugriznila jabolka, ki jih je njena mama nabrala na vrtu. Začela jo je boleti korenina. Bila je zelo jezna in začela je jesti sladkarije. Vedela je, da je to narobe, ampak ji je bilo bolje za deset minut. Zobozdravnik ji je dal zobno pasto, ki pomaga proti bolečinam. Potem si je umila zobe brez zobne ščetke, ampak si je dala zobno pasto na prst in si je umila zobe. Nič ji ni pomagalo. Mama pa ji je za večerjo pripravila toplo mleko, sadje, malo korenja in zdrav črn kruh. Takoj ji je bilo bolje. Na koncu pa je ugotovila, da sladkarije niso dobre za zobe. Raje je jedla zelenjavo, sadje in črn kruh. Tako nikoli več ni imela težav z zobmi, razen enkrat je morala k ortodontu, da je dobila zobni aparat.

Andraž Gregorič, 7. a

Živela je lizika, ki je imela zelo veliko zobne gnilobe. A nikoli si ni hotela umivati zob, ker se ji je to zdelo brezzvezno. A nekega dne pa jo je zob začel tako boleti, da je morala oditi k zobozdravniku. A problem je bil, da se ga je bala.

In odpravila se je k zobozdravniku in zagledala svojo prijateljico, po imenu jabolko. Nato pride medicinska sestra in pokliče liziko v ambulanto, a lizika ni hotela oditi v ambulanto, ker se je zobozdravnika zelo bala. Čez nekaj časa pa se je opogumila in odšla.

Ko je prišla v ambulanto, jo je zobozdravnik "vprašal kaj je narobe" A lizika je odgovorila, da jo zelo močno boli zob. Kar na stol se usedi, ji je rekel zobozdravnik in lizika se je usedla na stol in odprla usta. "no", pa pogledajmo", ji je rekel zobozdravnik. "Aha že vidim .ti imaš veliko zobne gnilobe. " Nato pa jo je vprašal, kaj ona je. A lizika pa je na začetku bila tiho, nato pa je rekla, da je veliko sladkarij in pijem veliko sadnih sokov. Zobozdravnik pa ji je rekel, da ne sme jesti sladkarij in piti sadnih sokov. ampak mora jesti različno zelenjavo kot npr; korenje, črn kruh in piti vodo ter mleko, saj je to zdravo za zobe. Na koncu pa ji zobozdravnik reče, da si je potrebno umivati zobe z zobno ščetko, zobno pasto in zobno nitko in da mora nujno še k ortodontu. Za piko na i ji zobozdravnik reče, da si mora nujno umivati kočnike in sekalce. Zobozdravnik je dal liziki zalivko nato pa je srečna in vesela odšla domov.

Zala Grebenc, 7. a

ZOBNA SLUŽBA

Nekoč sta bili dve ščetki, ki sta sedeli na omarici pred ogledalom in se vsak dan pogovarjali z zobno pasto ...

»Hej, Francka, kaj misliš, kdaj bova šli v službo?« je spraševala Paula. »Jej, bazen z žogicami!« je vsa navdušena vzklikala Francka. »Veš te žogice so zobje, bazen pa usta!« »Jaz najbolj obožujem lizike in sladko sadje!« »Kaj pa zelenjava?« »Ne, hvala , od nje se mi lahko še 'odščetka'« Čepav bi bilo dobro pojesti nekaj zelenjave, saj lahko dobim še sladkorno!« »Ja ob vsem sladkorju potrebuješ 'ščetkozdravnika' ali pa ortodonta za ščetke. Tvoje ščetine so že čisto ukrivljene!« »Evo, gremo v službo.« »Parodontax, pridi me namazat!« (Ščetki sta odšli v službo dvakrat dnevno.)

Ščetki sta vsak dan imeli svoj pogovor, zobno pasto Parodontax pa je to vsak dan bolj spravljalo ob pamet in iz dneva v dan je bila bolj prazna. Francka, Pavla in Parodontax so kmalu zaključili svojo kariero, na njihova mesta pa so prišli študentje.

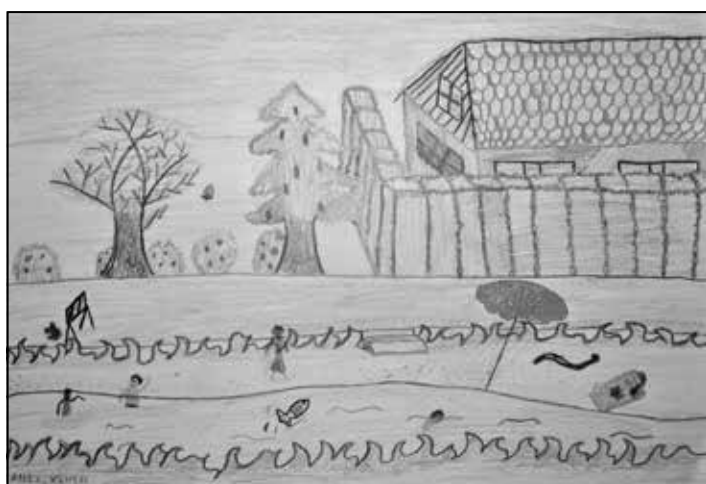
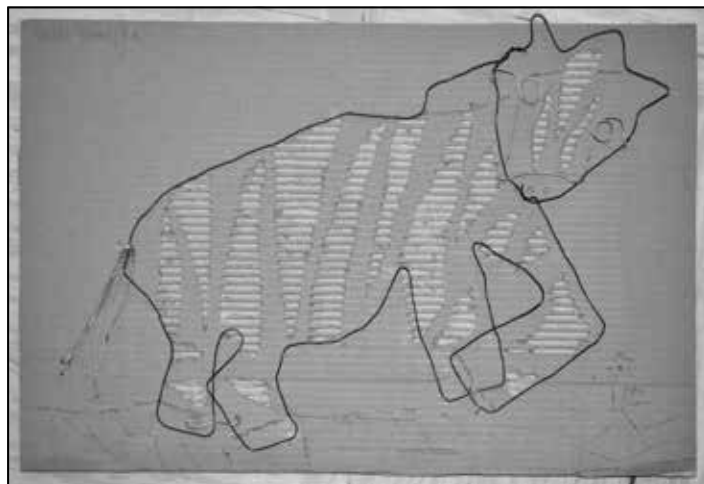
Laura Hočevnar, 7. a

LIZIKA

Živela je lizika, ki je imela veliko kariesa. Nikoli se ni umila zob in nikoli ni uporabljala zobne nitke. A nekega dne je morala k zobozdravniku.

Na poti k zobozdravniku je srečala gospo zelenjavo. » Kam pa se odpravljaš ? « je prijazno vprašala gospa zelenjava. » K zobozdravniku grem « ji je odgovorila lizika. » Pa si si kaj umila zobe? « A lizika ji je odgovorila » Ne, še nikoli si jih nisem umila. « » Pridi potem k meni, da ti posodim ščetko in zobno pasto. « » Ne, ne, ne morem, mudi se mi, adijo «, in zelenjava lizike že nikjer ni videla. Lizika je prišla k zobozdravniku. Zdravnik pa je ves zgrožen rekel: » ali si sploh kdaj umiješ zobe? Tukaj, edino, kar vidim so rumeni zobje in veliko kariesa! « »Ne, ne znam si umivati zob! « » Ne,« je začudeno vprašal zobozdravnik. » Pridi, ti bom pa jaz pokazal, primi ščetko in tukaj imaš zobno pasto. Samo drgni zobe od zgoraj navzdol. « »Tako? « » Ja, tako. Odlično ti gre, zdaj pa prosim, splahni zobe z vodo. « »Tako že znam.« »Jaz nebi rekel ravno že, ampak vrede. Prosim, usedi se na stol. Potrebno bo narediti dve zalivki. Tvoji sekalci so zelo slabi. Prosim te, da nehaš jesti sladkarije in jej raje zelenjavo, korenje, jabolko, sadje, zelo zdrav je tudi črn kruh in mleko. Mislim, da bi bilo potrebno hoditi k ortodontu. Zelo slabi so tudi tvoji kočniki in tvoja korenina. Tako, vpisal sem te k ortodontu za četrtek in začni in začni si umivati zobe. Dokler imaš mlečne zobe še lahko popraviš.« »Najlepša hvala. Se vidimo naslednjič.« Tako si je lizika začela umivati zobe in čez eno leto je imela zdrave zobe in lep nasmeh.

Polona Virant, 7. a

ŽIVLJENJE

Življenje je zame kot mozaik. Ta mozaik je sestavljen iz več koščkov. Nekateri so svetli, drugi pa so temni. Svetli koščki mozaika so prijetne in pozitivne izkušnje, temni pa so slabe, žalostne izkušnje. Vsak človek v svojem življenju izkusi oboje, tako slabe kot dobre izkušnje. Iz obeh pa se seveda nekaj nauči. Vse izkušnje skupaj tvorijo celoto – sliko. Če je ta večja, smo doživeli veliko različnih stvari. Vsaka izkušnja je pomembna, kakor je pomembno tudi vsako življenje. Dve osebi nimata nikoli iste slike, saj doživljata različne stvari. Slike se med seboj lahko dopolnjujejo, kadar spoznamo nekoga, ki nam pomaga, da dopolnujemo svoj mozaik.

Eva Adamič, 8. a

"Živeti ali ne živeti?", to je sedaj vprašanje!

Življenje je pot, pot, ki zavzema vsepovod. V veselju se rodimo, z žalostjo pa se poslovimo.

Hodimo, hodimo ... hočemo, da vsak dan več prehodimo.

Tečemo po puščavskem pesku, pot pred nami je dolga, pot brez konca ... ko pridemo do oaze, si nabere moči za prihodnost. A, kaj ko se potem vrnemo v spontano sedanost, saj naš čas beži, beži, kakor veter med lasmi.

Poti še ni konec, polni trenutkov preteklosti, odhajamo v prihodnost, polno pričakovanj, trenutki gradijo naš mozaik življenjske poti, manjši je trenutek, večji je mozaik.

Vsako sekundo je naša pot krajša, vsako sekundo potujemo vsak k svoji zvezdi,

ki se bo utrnila, ko se bo naše srce odločilo za počitek, ko se bo zvezda utrnila in bo na nočno nebo, polnih bleščečih se zvezd, narisala naš mozaik. Spomini na nas padejo nazaj na zemljo, mi pa ostanemo na večni vesoljski poti. Preminulo srce pa bo brezdvomno v mislih drugih ostalo za vedno živo.

"Živeti ali ne živeti?" Seveda! Živeti, predvsem pa v krog življenja verjeti.

Alen Mohar, 8. a

Eva Barbara Adamič, 8. a

Špela Levstek, 9. a

ŠOLARSKA

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
je v šoli bit' greh,
je v hiši spet smeh.
Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
ocen za en meh,
že vsi smo pri tleh.

Pol treh, pol treh,
že sanje v očeh,
oko je priprto,
v sanje zazrto.

Od treh do sedmih,
prstov ni lenih,
etud in sonat nezaželenih.

Od sedmih do sedmih,
se zberemo vsi,
na mizi nam krača diši,
na TV-ju pa same laži.

Zunaj noč se je spustila
in oči nam zatemnila.
Zdaj dani se, oj dani!
Hitro vstani, 1 2 3!

Urno v šolo spet se spravi,
kjer učiteljica ponovno gnjavi.
Če povzamemo pa drži,
da brez znanja svet ne stoji.

Naj bo od osmih do dveh,
pol treh, pol treh,
od treh do sedmih,
od sedmih do sedmih,
a na koncu še vedno ura sledi,
kot srce veli!

Lenča Debeljak, 9. a

ZALOST

Ko žalost pride,
tečeš stran,
veselje poskušaš povleči na plan.

Po navadi to ti ne uspe,
včasih pa nasmeh le prikaže se.
Ko žalost pride,
ko hudi spomini privrejo na dan,
lahko le slabega se spomniš,
lepote pa lahko odklene le ključ,
globoko v srcu zakopan.

Ko žalost pride,
tečeš stran,
veselje poskušaš povleči na plan,
lahko upaš le, da to ti uspe.

Dora Pintar, 9. a

SMRT

Nihče ne želi si je spoznati,
pa vseeno enkrat prikaže se pred vrati.
Bela, strašna, s koso v roki,
mrko te gleda,
tebe pa strah je tega pogleda.
Lahko zgodi se kar tako,
lahko tečeš še tako močno,
ubežati ne moreš pred njo.
Da bi se bojevali z njo-napaka!
Nje strah je še tako velikega junaka.
Nihče ne želi si je spoznati,
pa vseeno enkrat prikaže se pred vrati.

Dora Pintar, 9. a

